

รายงานการประชุมสภาาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๓

วันพฤหัสบดีที่ ๒๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๐๔

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๔๐ นาฬิกา

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :

รายนามสมาชิกมาร่วมการประชุม ๑๗๕ คน ครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าจะไต่ถามเน้นการประชุมทำหน้าท่างร่างรัฐธรรมนูญต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน

จะแจ้งข้อที่ประชุม สำหรับวันไม่

ระเบียบวาระที่ ๒ หัวข้อระเบียบ

วาระซึ่งคณะกรรมการระเบียบวาระเสนอ คือ

ก. หัวข้อที่ค้างพิจารณา ๑. คำ

ปรารภ จะพิจารณาในขณะที่หรือจะรอไว้ก่อน เรื่องนี้เดิมสมาชิกเสนอญัตติครบ ๑๐ คน ในชั้นข้าพเจ้าขอเชิญคณะกรรมการระเบียบวาระเข้าปรึกษา

(คณะกรรมการระเบียบวาระได้เข้าปรึกษา)

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :

ขอไต่รับญัตติสมาชิกมาตั้ง

๑๓๐ ฉันทฉัตรภาพ ฉันท

๒๑ มิถุนายน ๒๕๐๔

เรื่อง ญัตติขอไทยกเลิกหัวข้อระเบียบวาระ

กราบเรียน ท่านประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ

ข้าพเจ้าผู้นามข้างท้าย ขอเสนอญัตติรวมกันขอให้สภาฯ ลงมติให้ยกเลิกหัวข้อระเบียบวาระ ซึ่งคณะกรรมการระเบียบวาระเสนอมาขอให้สภาฯ พิจารณาว่า “คำปรารภ จะพิจารณาในขณะที่หรือจะรอไว้ก่อน” ตามที่ท่านได้รับเข้าระเบียบวาระแล้วนั้นเสีย เพราะว่าการที่พิจารณาเรื่องคำปรารภหรือเรื่องใด ๆ ก็ตาม เมื่อใดนั้นไม่ใช่หลักการสำคัญอันควรพิจารณาในการร่างรัฐธรรมนูญ ที่คณะกรรมการ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ระเทียบวาระกับทวิซอร์เบยวาระจึงไม่เป็นการถูกต้อง เหตุผลโดยละเอียดจากข้อ
ชี้แจงในที่ประชุมสภาฯ ต่อไป

จึงขอประธานเสนาามา เพื่อขอได้โปรดดำเนินการต่อไปด้วย.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทซ์

ในญัตตกรณณญเสนอรวม
๑๐ คน ขอเชิญผู้สนใจลงได้

นายมนูญ บริสุทซ์ : ตามท
กรรมและเพื่อนสมาชิกได้เสนอญัตตขอ
ไทยกเลิกทวิซอร์เบยวาระที่วาทาปรารภ
พิจารณาในขณะหรือหรือไว้ก่อนนนัก
เพราะเหตุว่าการพิจารณาเรื่องคำ
ปรารภหรือเรื่องใด ๆ ก็ตามนั้น เมื่อได้
นั้น ไม่ใช่หลักการสำคัญในการพิจารณา
ในการร่างรัฐธรรมนูญ เมื่อไม่ใช่หลัก
สารสำคัญในการพิจารณาร่างรัฐ
ธรรมนูญแล้ว กรรมและเพื่อนสมาชิก
จึงเห็นว่าไม่ควรที่สภาจะพิจารณา ควร
จะยกเลิกทวิซอร์เบยวาระเสีย ความ
จริงอะไรจะเป็นหลักสำคัญอันควร
พิจารณาในการร่าง รัฐธรรมนูญนั้นก็ไม่
มีที่ใดหรือไว้ซึ่งคแรง แต่เมื่อได้ขอ
ขงคยการประชุมของสภาแล้ว เช่นขง
๕๕ ถึง ข้อ ๑๐๐ ก็ก จะเห็นว่าหลัก
สารสำคัญในการร่าง รัฐธรรมนูญนั้นจะ
ต้องเป็นหลักการที่สภาลงมติไปอย่างใด

แล้ว คณะกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ
จะต้องเขียนหรือไมเขียนไว้ในรัฐ
ธรรมนูญที่ระยกร่างขึ้นตามนตามมติ
ของสภา เช่นถาถาถาลงมถาใหม่สภา
นคยญตแต่สภาเดียว . สภากรจะต้อง
แจงมคินนไปยังกรรมาธิการยกร่างรัฐ
ธรรมนูญ เมื่อคณะกรรมาธิการยกร่าง
รัฐธรรมนูญได้ขมคินนแล้ว ในการยกร
ร่างรัฐธรรมนูญนั้นกรตคยเขียนระเบียบ
ใหม่สภาเดียวหรือเช่นถาถากว่าถาถาลง
มถาใหม่คณะของคมนตรี ประเทศไทย
คยไปนจะตคยไม่มีคณะของคมนตรี ใน
การยกร่าง คณะกรรมาธิการยกร่างรัฐ
ธรรมนูญจะตคยไม่เขียนใหม่คณะของค
มนตรีไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่ตามทญตค
ทวิซอร์เบยวาระที่เสนอมานหาใช้เช่น
เช่นนไม่ ทวิซอร์เบยวาระทมอชว
คำปรารภจะพิจารณาในขณะหรือหรือ
หรือไว้ก่อน การพิจารณาในขณะ
หรือหรือไว้ก่อนนั้นเห็นได้ชัดคยไม่ใช่
หลักการสำคัญ เพราะเหตุว่าถาถาถา

ลงมติไปอย่างไคว่จะให้หรือไว้ก่อนหรือจะ
 ให้พิจารณาเดยวณักเป็นเวตงระหว่างสภา
 ภายคณะกรรมาธิการระเบียบวาระ ไม่ไป
 เกยวของกัยคณะกรรมาธิการร่าง
 รัฐธรรมนูญแต่ประการใด เมชความ
 สักคญยงไม่ลงชนทจะไปผูกมัดคณะ
 กรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญแล้ว
 กระผมจึงเห็นว่าไม่ใช่หลักการสำคัญขง
 ะจตเขาเป็นทวชระเบียบวาระเพื่อให้
 สภานพิจารณา อารจะมีผู้เสนควาทคณะ
 กรรมาธิการระเบียบวาระเสนตมานเพียง
 แต่จะมาชยปรักษาสภานว่าเราจะพิจารณา
 คำปรารภในเวลานหรือจะรอไว้ก่อนแทน
 ทำไม่ถึงจะทำไม่ไค ความจริงถ้าหากว่า
 มีท่านสมาชิกผู้หนึ่งผู้ใดเสนอมาในเรื่อง
 เช่นนี้กระผมก็เห็นว่าอาจจะทำได้ แต่การ
 ที่เสนอมาในนามของคณะกรรมาธิการ
 กระผมเห็นว่าทำไม่ได้ เพราะเหตุว่า
 ตามขอขงคชช ๒๕๕ มอຍว่าคณะกรรมา
 ธิการระเบียบวาระมีหน้าที่คณควาและรวบ
 รวมหลักการสำคัญขึ้นควรพิจารณาในการ
 ร่างรัฐธรรมนูญ แล้วเสนชเป็นทวช
 ระเบียบวาระต่อประ คาน สภาเป็นคราว ๆ
 ภูมิอดเวองนไม่ใช่หลักการสำคัญแล้ว
 คณะกรรมาธิการจะมาเสนชเสียเองนนัก
 ย่อมเป็นการผิดคชมาตรา ๒๕๕ ความจริง

จะให้สภานพิจารณาทวชขงเรองใด เมื่อ
 โคนนเกินค่านาจขงคณะกรรมาธิการ
 พิจารณาระเบยวาระคญแล้ว เมชเห็นจ
 เรองใดสภาควจะพิจารณาไคแล้วก็เสนช
 เป็นทวชระเบียบวาระนจเข้ามา เช่นคัง
 ในเรองคำปรารภนถาคณะกรรมาธิการ
 ระเบียบวาระเห็นว่าสภานควจะพิจารณา
 แล้วว่าเราจะมีชชความจ้ออย่างไรกเสนช
 เข้ามา ๆ เมื่อไรสภาพิจารณาไปไค
 เพราะเหตุว่าตามขอขงคชชสภานกญญคไ
 ศคแรงจ่าเมชคณะกรรมาธิการระเบียบ
 วาระเสนชทวชระเบียบวาระใดมาแล้ว
 ประชานสภาจะคชขงบรรจระเบียบวาระ
 และคชขงปรักษาตามลาคท คณะกรรมา
 ธิการระเบียบวาระเสนชมาจะเขาไปเกยไ
 เลย ๆ ก็ไม่ได้ คังนจะเห็นไคว่เรองใด
 เมชคณะกรรมาธิการระเบียบวาระเห็น
 สมควจะพิจารณาเมชใดแล้วก็เป็นค่านาจ
 ชยในทวแล้วจะเสนชมาให้สภาพิจารณา
 นชจากนนกระผมเห็นว่าเมชหลักทวช
 ระเบียบวาระที่เสนชมาน ไม่ใช่หลักการ
 สำคญคังทกรายเรยนมาแล้วควรท
 ยกเลิกทวชระเบียบวาระนเสีย คชมช
 อด โยกาสถันควรท คณะกรรมาธิการ
 ระเบียบวาระเห็นสมควรทสภานจะพิจารณา

แล้ว ถ้าหากว่าเราทำขึ้นมาและเป็นของ
ที่จะทำเพื่อความเข้าใจกัน ได้พอสมควรกัน
กรรมการจึงทำเป็นหัวข้อปรึกษาหารือ
สถานที่ คนเรื่องและความเห็นมาของ
กรรมการที่ใดตรงไหนหัวข้อปรึกษาหารือ
จึงได้เกิดขึ้น ทนเมื่อใดก็ปรึกษาหารือ
กัน ๆ มา ความจริงวนวนเองเกือบจะลง
มือเขียนแล้ว ก็สักร่างได้ลงมือเขียนแล้ว แต่
ยังไม่เสร็จสักข้างทวนหรือทวนหนึ่ง ได้ขอ
ให้เขียนไปก็ยังไม่เขียนมาจนถึงวนวน เมื่อ
เห็นดังนั้น ผมในฐานะเป็นกรรมการใน
กรรมการจึงตระเขยหัวเราะจึง ใคร่จะ
ไม่รายละเอียดตอน ๆ ที่ออกไปอีก โดยเฉพาะ
อย่างขงที่มีลักษณะกึ่งทาง ท่านกล่าวว่าเป็น
การเสียเวลาไปพิจารณา พิจารณาแต่
หัวข้อสำคัญ ๆ ก็กล่าว เอาหัวข้อซึ่งเป็น
การปรึกษาหารือมาอย่างนี้ ทำไมทาง
ท่านกรรมการก็มาถามอีกอันนี้ ให้แล้ว
ทำไมจึงไม่ทำให้เสร็จ ทำไมจะมาปรึกษา
หารือกันก็เห็นการชักช้าเสียเวลาเหลือเกิน
อันกรรมการก็พิจารณาโดยรอบคอบ
แล้วมีความรู้สึก ว่า รัฐธรรมนูญราช
อาณาจักรไทยเราแห่งชาติเห็นเรื่องที่จะต้อง
เป็น หลักแม่บทกฎหมายทั่วไปของ
ประชาชนคนไทยและราชอาณาจักรไทย
ทั่วประเทศ ทำไมเราจะรีบรวบรัดทำกันไป

เสียให้เสร็จ ๆ ไป ถ้าจะรวบรัดกันจริง ๆ
เพียงแต่ยกขึ้นมาพิจารณาพร้อมกันแต่
ทางกฤษฎีการวมกันแล้ว ๆ มาอย่างไร
การ เอาจำนวนเคยว่าให้เสร็จก็ได้ ที่จะเอา
อย่างนั้น แต่ผมเห็นว่าควรจะ ออมชอม
ปรึกษาหารืออะไรกันก็ เอามาถามกัน
กว่า จะได้ทำให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
ที่จะปล่อยลวก ๆ แล้วกรรมาแล้วก็ได้
ไปในภายหลัง จนหลายครั้งแล้วก็กลัวว่า
เราเป็นสมาชิกสภาแห่งชาติกันแล้วเราจะ
ร่างให้ตลกและ กระทบกตตสัทของเรา
ก็ขอสงวนให้ละเอียดสอ ปรึกษาหารือ
กันอย่างไร มาว่าอย่างไรในผลอย่างไร
ซึ่งจะต้องมาชกกัน ในสถานที่ ในการ
ปรึกษานั่นกันเป็นสิ่งที่สมควรชกกันอยู่
โดยทั่วไปแล้วว่าการปรึกษาหารือกัน
และมีความเห็นพ้องต้องกันนั้นเป็นของดี
หรือความอะไรที่ขงไม่เห็นพ้องต้องกันก็
ปรึกษาหารือกัน ช้แรงซัดความขงใจ
กัน ไปกันเห็นการสะดวกมากกว่า ประเด็น
ผมเช่นนายช่างสำหรับสร้างบ้าน ถ้าไม่
ถามท่านเลยว่าเสาจะเอาเหล็มนหรือจะเอา
กลม หลังคาจะเอากระเบื้องดินหรือ
กระเบื้องลูกฟูกอะไรต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว ผม
ปลุกไป ท่านบอกว่าอย่าไม่สบาย แล้ว
จะว่าอย่างไร เพราะฉะนั้นนายช่างก็จะ

ถามคนที่เขาต้อง การคุยบ้าง ว่าต้อง การ
 คุยอย่างไรให้กำหนดวาระร่างนั้นเป็นอย่าง
 ไรก็ตามกันดีกว่าไม่เห็นผลตรงไหนหน้า
 ทำไม่มาชว่าผลตอบอย่างโน้นอย่างนี้ แล้ว
 นอกจากนั้นอีกอย่างว่าแหวกแนวข้างละ
 ไม่รู้หน้าทางละ นั่นมีในฐานะส่วนตัว
 ยอมรับครบว่าจะแหวกแนวก็แหวกอย่าง
 แต่ทำไมไม่ใช้แหวกแนวชกไปนอกคอก
 นอกทาง การรื้อหน้าทนนึกตามข้อบังคับ
 น โศภารณาใดคนควาแล้วก็ไม่เห็นว่า
 มีทามไว้จึงถามมา ส่วนการทวารสาร-
 สำคัญนั้นอยู่ทวารจะหรือไมค นก็อย่าง
 ทดมโตอามมาแล้วในมาตรา ๑๐๘ ใน
 ของขบขกนก็ยกทวารจะต่อพิจารณาว่าคำ
 ปรารภแสดงว่าจะต้องมี แสดงว่าจะต้อง
 มี เมขอระมออย่างนละก็เราควรจะมาปรึกษา
 กันว่า ถ้าเราจะเขียนคำปรารภนั้นควรระ
 มเหตุผลอย่างไร หลักการอย่างไร ขอบเขต
 แค่นี้แล้วจะเอาสารสำคัญเรื่องใด ๆ กาง
 ในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ทนเมอได้พิจารณา
 เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้เสียก่อนแล้ว แล้วจะ
 ไปเขียนคำปรารภว่าอย่างไรเล่า เพราะ
 ธรรมดาเขาถามกัน ทนมาถามกัน ถ้า
 ว่าจะเขียนไปเสียก่อน โดยทง ๆ ที่ไม่มี
 หลักการ ไม่มีสาระไม่ขอบเขต ไม่มีเหตุ
 ไม่มีผลแล้วคำปรารภก็หาจะไม่ถูกต้องกับ

รัฐธรรมนูญจึงได้ทวารมาเสียว่า เราควร
 จะรอไว้ก่อนใหม่ วงร่างมาตราอื่น ๆ
 เสียก่อน แล้วจึงมาเขียนคำปรารภภาย
 หลัง นกเป็นเรื่องทศณะกรรมาธิการใน
 ฐานะผมเขียนกรรมาธิการร่างใครทำความ
 ออมชอมและทำความเข้าใจกับท่านสมาชิก
 ว่า ควรจะใดปรึกษาหารือกันเพียงใดหรือ
 ไม่ ผมจึงใคร่ที่จะขอให้สภานิติพจารณา
 ว่าเราควรจะทำพจารณาในเรื่องคำปรารภ
 กันต่อไปแล้ว จะวางหลักการเหตุผล
 ขอบเขตเพียงใดหรือจะเขียนโดยวนหรือจะ
 รอไว้ข้างหน้า เพราะคำปรารภนั้นหลาย
 แยกหลายอย่างด้วยกัน เพราะฉะนั้นจึง
 ขอขบขกนต่อสภาดังที่ใคร่เรียนข้แจงมาแล้ว
 น

นายมนตรี บริสุทธิ์ : กระผมขอ
 ข้แจงเพิ่มเติมสักเล็กน้อยในเรื่องนี้ คือ
 คำปรารภนั้นผมปรากฏในข้อบังคับของ
 สภาแล้ว ข้อ ๑๐๘ เพราะฉะนั้นไม่มี
 ปัญหาเลยว่าคำปรารภจะต้องมีอยู่ใน
 รัฐธรรมนูญทศณะกรรมาธิการยกร่าง
 รัฐธรรมนูญจะต้องเขียนขึ้น บัญญัติมีอยู่
 แล้วว่าคำปรารภ ทลข้กระเบยยวาระท
 งบประมาณมาว่าพจารณากนเคยจนทขอ
 จะรอไว้ก่อน อันที่ผมเห็นว่าไม่ใช่หลัก
 สารสำคัญ หลักสารสำคัญมีอยู่ว่าคำ

ปรารภที่อยู่ในรัฐธรรมนูญจะมีหลักการหรือข้อความสำคัญประการใด ๆ บางช่วงขณะกระทำความระแวงว่าจะควรจะเสนอมาในโอกาสซึ่งเห็นว่าสถานการณ์จะพิจารณา ไม่ใช่มาถามเสียก่อนว่าจะรอไว้ก่อน หรือจะพิจารณาเพียงเพราะการจะรอไว้ก่อนหรือพิจารณาเพียงยังไม่ไปลงจนเกี่ยวกับกรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญแต่ประการใดเลย เป็นเรื่องระหว่างกรรมาธิการกับสภานิติบัญญัติว่าทำไมอะไร ห้ามทำไมกรรมาธิการจะเสนอมาไม่ได้ ขออนุญาตกราบเรียนแล้วว่าหน้าที่ของคณะกรรมาธิการอย่างไรก็ต้องทำตามหน้าที่นั้น การทำอะไรซึ่งเป็นการไม่มีหน้าที่ตามข้อบังคับให้ทำไปอย่างนั้นผมจึงว่าไม่มีอำนาจที่จะทำไป กระผมว่าอย่างนี้ ส่วนคำปรารภนั้นแน่นอนสภานิติบัญญัติต้องพิจารณาทีเดียวว่าจะต้องมีสาระสำคัญอย่างไรนั้นไม่มีใครเถียง หัวข้อนั้นเห็นสาระสำคัญในการที่จะยกร่างรัฐธรรมนูญ แต่ว่าจะพิจารณาเมื่อไรนั้นผมว่าไม่ใช่หัวข้อสำคัญอะไรที่จะพิจารณากัน เมื่อถึงโอกาสเมื่อไรก็เสนอเข้ามาสภานิติบัญญัติพิจารณาไปเลยว่าจะมีข้อความอย่างไร

จะเอาอย่างไรกัน เช่นเคยยกเรื่องกรรมาธิการเสนอมาแล้วว่าจะเป็นเอกรัฐหรือจะเป็นหลาย ๆ รัฐอะไรนี้ ก็ทำไมกรรมาธิการ ไม่เสนอเสียก่อนละว่าสภานิติบัญญัติจะพิจารณาเพียงหรือว่าจะรอไว้พิจารณา ก่อนเรื่องว่าประเทศไทยจะเป็นเอกรัฐหรือว่าจะเป็นหลายรัฐ ทำไมจึงไม่เสนอมาอย่างนั้นเสียก่อน นักเช่นเคยกันในคำปรารภก็อย่างเดียวกัน เมื่อถึงโอกาสที่สภานิติบัญญัติจะพิจารณาว่าควรจะมีความสำคัญอย่างไรเพียงไรก็เสนอมาในโอกาสนั้นจะดีกว่า ที่ผมพูดขึ้นก่อนที่ว่าควรทำอย่างนั้นเป็นการทำให้การทำงานล่าช้าขึ้น ไม่ใช่ผมจะเร่งรัดให้รัฐธรรมนูญออกไปอย่างใด ๆ โดยไม่พิจารณาให้รอบคอบหามาได้ ผมต้องการจะให้พิจารณากันรอบคอบแต่ขอให้ถูกแบบด้วย ไม่ใช่ทำตามข้อใจคอไทยแต่อย่างนั้น

หลวงประกอบนิติสาร (กรรมาธิการระเบียบวาระ): คณะกรรมาธิการคิดว่าสภาพหรือฐานะของคณะกรรมาธิการนั้น แม้โดยข้อบังคับของสภานิติบัญญัติ โดยหลักการไปหรือโดยสากลอะไรก็ตามก็ควรใช้สภาพผู้ใด

คำสั่งของสภาให้ไปทำกิจการอื่นได้อัน
 หนึ่งให้สำเร็จ แม้ในข้อบังคับจะไม่ได้อ
 ระบุไว้โดยชัดแจ้งว่าคณะกรรมการ
 ดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งอันเกี่ยวกับกา
 รปฏิบัติหน้าที่ของตนนั้นมาด้วยสภาเส
 กคนใด ข้อบังคับนี้ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น
 แต่อาจขอยกตั้งหลายกติ กฎหมาย
 ทั้งหลายกติ ระเบียบทั้งหลายกติขอมอบ
 ในหลักทั่วไปของการทำความหลักทั่วไป
 ของระเบียบของกฎทั้งปวง กรรมการ
 ได้ตระหนักในข้อนี้เป็นอย่างดี ในชั้น
 พิจารณาบรรดาระเบียบวาระมา แต่ทั้ง
 กรรมการเองได้ตกลงกันว่าระเบียบ
 วาระอันควรบรรจุหรือไม่ควรบรรจุ แต่
 ในที่สุดคณะกรรมการก็มีความเห็น
 พ้องกันว่าในเรื่องคำปรารภอันเป็น
 เรื่องสำคัญแห่งการร่างรัฐธรรมนูญ
 หรือในการพิจารณาเกี่ยวกับการร่าง
 รัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นกรรมการ
 ควรหารือสภาก่อน ว่าจะพิจารณากัน
 เป็นวาระเริ่มแรกหรือจะรอไว้ ถ้าหาก
 กรรมการจะใช้อำนาจใช้ดุลพินิจเส
 เองทำตามชอบใจเสียทุกเรื่องไป ะ
 บรรจุอะไรก็บรรจุ ชอบใจบรรจุก็บรรจุ
 ไม่ชอบใจบรรจุก็ไม่บรรจุ เช่นนี้แล้ว
 ในความคิดของกรรมการเห็นกันว่า

นั้นจะเป็นการที่ กรรมการพิจารณา
 มีหน้าที่ของการหรือเผด็จการในการร่าง
 รัฐธรรมนูญจนเกินไป กรรมการ
 ทำอะไรได้คนเดียวด้วยตัวเองได้คนเดียว
 วัตถุประสงค์ไม่ใช่ของนานาประเทศ
 แล้วได้ใครครองได้คนเดียวจนแต่พระ
 โภชกันข้าง บารเวตเราเองคนเดียว
 เมื่อคนเดียวแล้วขอมันข้อเป็น
 ปัญหา เมื่อเห็นปัญหาควรจะเสนอให้
 สภาได้วินิจฉัย ข้าพเจ้าว่าอย่างเดียวกับ
 ทหารโดยคำสั่งให้ปฏิบัติการ ถ้าใน
 กรณีเห็นสมควรก็อาจจะถามผู้บังคับ
 บัญชาก่อนว่าให้ปฏิบัติการนั้นมีหลาย
 ชั้น อันไหนควรจะทำก่อนหรือรอไว้ก่อน
 จะเหมาะจะชอบไหม หรือเป็นความหมาย
 ของผู้บังคับบัญชาที่สั่งเช่นนั้นหรือไม่
 เป็นการชอบ คณะกรรมการก็เหมือน
 กับรับคำสั่งเหมือนกับทหารภายใต้บังคับ
 บัญชาเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นใน
 ขณะใดที่กรรมการเห็นว่าเรื่องนั้นจะ
 เต้นต่อไปอาจจะเหมาะสมควรก็อาจจะ
 ปฏิบัติการผู้บังคับบัญชาคือสภาว่าเรื่อง
 นั้นจะว่ากันเดี๋ยวหรือจะว่าไว้ทีหลังเช่น
 ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะมีองการกระทำของ
 คณะกรรมการไปในด้านที่ความ
 เคารพต่อสภาเป็นอย่างยิ่ง ยิ่งกว่า

คณะกรรมการทำอะไร โดยปราศจาก
 ความรู้ปราศจากหลักการหลักเกณฑ์
 หรือทำอะไรโดยไม่มีความแน่นอนใจ
 ท่านสมาชิกผู้สมเกียรติได้ข้างข้อขบ
 ของสภาฯ ข้อ ๘๕ ทั้งความจริงข้อขบ
 เขียนว่า คณะกรรมการระเบียบวาระมี
 หน้าที่คนควาและรวบรวมหลักฐานสำคัญ
 อัน การพิจารณาในการร่างรัฐ-
 ธรรมนูญแล้วเสนอเป็นหัวข้อระเบียบวาระ
 ต่อประธานสภาเป็นคราว ๆ ข้าพเจ้าได้
 พังสมาชิกรัฐสภาผู้สมเกียรติของญัตติข้อขบว่า
 เมื่อนั้น ข้าพเจ้าไม่ใช่ตั้งใจผิดท่าน
 หรือ แต่ข้าพเจ้าได้ยืนยันจริง ๆ
 ท่านบอกว่าหลักฐานสำคัญนั้นต้องเป็น
 หลักฐานสำคัญที่ควรพิจารณาในการยก
 ร่างรัฐธรรมนูญ ในข้อขบขบใหม่ คำ
 ว่าขบขบในการพิจารณาการร่างรัฐธรรมนูญ
 เพราะฉะนั้นเรื่องไม่ใช่เรื่องที่จะ
 กรรมการคณะนั้นจะต้องไปเอาเฉพาะ
 หลักฐานสำคัญจะต้องเขียนไว้ใน
 รัฐธรรมนูญ การที่เราจะหยิบอะไร
 ขึ้นพิจารณาอันหรือพิจารณาหลังจาก
 กรรมการถือว่าโดยหลักฐานเป็นหลักฐาน
 สำคัญอันหนึ่งว่าเราทำอะไรก่อน
 อะไรหลัง เพราะว่าถ้าเราหยิบสิ่งทำ

หลังมาทำก่อนและทำไปแล้ว แล้วผิด
 หรือไม่เหมาะสมเป็นข้อพิจารณาทำภายหลัง
 เพราะฉะนั้นการพิจารณาอะไร
 ก่อนก็ การพิจารณาอะไรหลังก็ เป็น
 หลักฐานสำคัญ กรรมการจึงขอ
 ยืนยันในข้อนี้ ในการพิจารณาเกี่ยวกับการ
 การร่างรัฐธรรมนูญหรืออีกนัยหนึ่ง
 สมควรพิจารณาในการร่างรัฐธรรมนูญ ไม่
 ใช่ อันควรพิจารณาที่จะเขียนไว้ใน
 รัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้น กรรมการ
 จึงเห็นว่ากรรมการเสนอใน
 ประการแรกด้วยความเคารพต่อสภาใน
 ฐานะเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 ประการที่ ๒ ขอยืนยันว่าเป็นหลักฐาน
 สำคัญอันหนึ่งอันควรพิจารณา ในการ
 ร่างรัฐธรรมนูญไม่ใช่การร่างรัฐธรรมนูญ
 ซึ่งมีความหมายต่างกัน ในประการ
 สุดท้าย ที่ท่านสมาชิกผู้สมเกียรติได้
 ขบขบว่าเรื่องที่จะพิจารณาถ้าปรารถ
 กันหรือหลังนั้น เป็นเรื่องที่จะ
 กรรมการระเบียบวาระกับสภา ทำ
 เกี่ยวกับการพิจารณาการยกร่าง รัฐธรรมนูญ
 คณะกรรมการต้องขอขบขบที่เห็น
 แฉ่ง คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
 นั้น ไม่ใช่มีหน้าที่ไปขบขบ เมื่อ

สภาได้พิจารณาหลักสารสำคัญครบถ้วน
 กระบวนการความถูกต้องแล้ว คณะ
 กรรมการร่างรัฐธรรมนูญจะ
 จะเริ่มทำงานเกี่ยวกับนี้ และการทำงาน
 งานเกี่ยวกับนี้ โดยปกติเขาทำตามลำดับ
 ของสภาที่มีไปว่า มีที่บัญญัติอะไร
 ถ้าสิ่งใดเขาบอกว่าเรื่องนั้นหรือ
 วรรคใดวรรคหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 คำปรารภนั้น ถ้าสภาได้พิจารณา
 แล้วเห็นว่าไปจนสิ้นกระบวนการ
 กรรมการร่างรัฐธรรมนูญด้วย
 คำปรารภ เพื่อให้สอดคล้องกับ
 สภา แต่ก็ไม่เต็มใจไป เขาอาจจะรอไว้
 หลังก็ได้ แต่โดยปกติเขาจะต้องนำ
 มาพิจารณา เช่นนั้น นายพรหม
 สภาได้โดยเต็มที่ การกระทำ
 เป็นเช่นนั้น ไม่ใช่เขาขอ
 ของใครก็ตาม นายพรหม
 แล้วในการร่างรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๙
 แล้วก็ตาม อย่างนั้น แล้วมีหลาย
 ที่ปรึกษาสภาก่อนอะไรก่อน
 ขาดแต่ให้ไปปฏิบัติการ
 ภาคราชการจะพิจารณา
 ปรารภ กรรมการจะ
 กรรมการจะต้อง
 รายละเอียดว่า คำปรารภ

ทางนั้นกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
 ถ้าเผอิญสภาไม่
 นั้น แต่ก็เป็น
 ข้าพเจ้าเองในฐานะสมาชิกได้
 ไปแล้ว ก็เป็น
 จะลงมติให้หรือไว้ก่อน เพราะ
 กรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
 รายละเอียดเกี่ยวกับคำปรารภ
 ด้วยความคาดหวังเช่นนั้น และ
 ลงมติให้พิจารณา
 กัดของหรือเรื่องไป
 ด้วยหลักสารสำคัญใน
 ปรารภเสนอสภาเพื่อพิจารณา
 ในกรณีเช่นนั้นแล้ว สภา
 ขอเสนอแนะเกี่ยวกับการ
 เหตุการณ์เหตุการณ์
 ๒๕๔๙ ปี ว่าการปกครอง
 ลมลูกคลื่นคลานเพราะเหตุ
 จะเอากันอย่างไรต่อไป
 ตัวอย่าง ไม่ใช่
 เสนอว่า จะพิจารณา
 ก่อน โดยไม่มีความ
 มีความหมาย ดังที่
 ถ้าเผอิญลงมติให้
 กรรมการจะ
 แต่ถาลงมติให้หรือไว้ก่อน
 ก็เป็นเรื่อง

LIRT

ภายหลัง อย่างนี้ ก็คือท่านประธาน และ ท่าน สมาชิก ได้ ไปรื้อฟื้น ใจ คณะ กรรมการว่าท่านได้ไปผูกพันาตาม ข้อ ๘๕ โดยครบถ้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้ทำการค้นคว้าและรวบรวม หลัก สารสำคัญอื่น ควรพิจารณา ใน การ ร่าง รัฐธรรมนูญ เพราะ ในการร่าง รัฐธรรมนูญนั้นรวมเยอะ นอกจากเรื่อง เขียนไม่เขียน เราอาจจะมอกเยอะ แต่ ไม่ใช่ กรรมการ จะ ทำ เสนอ ไป ทัก เรื่อง ๆ มาปรึกษา ขอท่านทั้งหลายอย่าได้ คิดไปว่า กรรมการนั้นไม่รักผิดชอบ กรรมการ รักผิดชอบทุกประการ และ ไม่ใช่เรื่องจะมาถามกันบ่อย ๆ เพื่อญาคำ ปราศรัย เช่นเรื่องแรก ก็ต้องถาม และ ถาม ด้วยความเคารพ ดังกรายเรียนมาน

นายพลตำรวจโท บรรลือ เรื่องตระกูล : ปัญหาที่พิจารณาใน สถานก็คือว่า คำปราศรัยจะควรพิจารณา ในขณะหรือว่าหรือไว้ก่อน ชันฉม เขาใจว่าตัวหนังสือที่เขียนไว้เห็นจะชัดเจน พอที่คณะกรรมการก็ได้ สมาชิกสภา ก็พอจะเข้าใจโดยคำเหล่านั้น ทว่าควร จะพิจารณา ในขณะ หรือ จะ รอ ไว้ก่อน ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเกี่ยวกับ ขอบเขตของสถานที่สถานที่ใดมมติไปเมื่อ

ควรว่าก่อนว่าหรือไว้ก่อน ในกรณี หรือไว้ก่อนนั้นอาจจะมีการ คัดความตาม จาก ขอบเขต

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : นอกประเด็นไป คือทุกคนจะต้องขอไปราย ว่าพร้อมหรือจะเอาไว้ ไม่ใช่เอาไว้ พิจารณาคำปราศรัย คือว่าจะถอนระเบียบ วาระหรือว่าจะคงเอาไว้

นายพลตำรวจโท บรรลือ เรื่องตระกูล : กระผมขอเรียนว่าโดย เฉพาะอย่างยิ่งมีมติ คำ สภาได้ลง มติ ไป แล้ว คือว่าหรือไว้ก่อน เมื่อสภาได้มี มติไว้แล้ววา

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : ยงครบ ยังไม่โกลงมติ สภายังไม่ได้ โลงมติในเรื่องนี้ ยังไม่โกลงมติ

นายพลตำรวจโท บรรลือ เรื่องตระกูล : เมื่อคราวก่อนนั้นรวมมติ ว่าหรือไว้ก่อน แล้วเรานำเอาเข้ามา พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ท่านประธานที่ เคารพ กระผมขอกราบเรียนว่าโดย เฉพาะอย่างยิ่งคำปราศรัยสมควรที่จะไป พิจารณา ในขณะ หรือ จะ รอ ไว้ก่อนนั้น โดย เฉพาะ อย่าง ยิง ใน เรื่อง ที่ คณะ กรรมการ ได้ เสนอ คำ ปราศรัย เขามานัน กระผมเห็นด้วย ใน เรื่องว่า คำปราศรัยใน

การร่างรัฐธรรมนูญนั้นกึ่งเป็นกึ่งหนึ่ง ทั้ง
ที่ไทยปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ.
๒๔๗๕ ตลอดกระทั่งรัฐธรรมนูญฉบับ
ปัจจุบัน มา ในรัฐธรรมนูญนั้น ก็ได้อธิบาย
มูลค่าปรารถนาของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ในเรื่องที่ควรจะเขียนรัฐธรรมนูญต่อไปก็
เกิดจากความจำเป็นที่จะต้องเขียนค่าปรารถนาไว้
ด้วยว่า เรามีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้อง
เขียนรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ เพราะฉะนั้น
เรื่อง ค่าปรารถนา ก็จำเป็นต้องเขียน
แต่อาจจะเขียนในขณะหรือครั้งใดก่อนนั้น
กระผมเห็นว่า คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
ได้ออกไปแล้วเสียก่อน

นายเล็ก จุลณานนท์ : ก่อนอื่น
ข้าพเจ้าขอแสดงความเห็นใจ คณะ
กรรมการร่างรัฐธรรมนูญเป็นอย่างมากใน
การที่เมื่อได้พิจารณาถึงว่าคณะกรรมการ
๔ คณะที่ใดตั้งขึ้นนั้น คณะกรรมการ
พิจารณาเรื่องระเบียบวาระ ในขณะนั้น ได้ทำงาน
อย่างหนักมาก ข้าพเจ้าจึงขอสรรเสริญ
ในความวิริยะอุตสาหะของท่าน สำหรับ
ส่วน ตัว ท่าน กรรมการ แต่ละ คน นั้น
ข้าพเจ้าขออภัยถึงว่าท่านเป็นผู้ที่ทรงคุณ
คุณความดีปรชาสามารถทุก ๆ ท่าน และ
ด้วยคุณความดีปรชาสามารถ ที่ ท่านมี
อยู่เช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงขออวยพรว่าท่านมี
สิ่งใดก็ ขอให้ท่านอวยมาเถิด ข้าพเจ้า

รับรองว่าในส่วนตัวข้าพเจ้าไม่ถือว่าเป็น
การขอคัดเลย ปัญหาที่พิจารณาใน
เวลานั้นเขียนปัญหาที่หนักไปในทางความ
ข้อของคชชช ๘๕ ซึ่งได้พูดกันมาหลาย
ครั้งแล้ว ความในข้อของคชชช ๘๕
บอกว่า คณะกรรมการระเบียบวาระมี
หน้าที่ความและรวบรวมหลักฐานสำคัญ
อันควรพิจารณาในการร่างรัฐธรรมนูญ
แล้ว เส้นขอเป็นหัวข้อระเบียบวาระ
คราว ๆ ไป ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอกราบเรียน
ว่า ข้าพเจ้าเอง ได้มีโอกาสเป็นกรรมการ
พิจารณาเรื่องข้อของคชชช ๘๕ ถ้า
ข้าพเจ้าไม่ได้มาพิจารณาได้ว่าข้อที่
ใช้ในข้อ ๘๕ นั้นเวลาได้พิจารณาแล้ว
มากทีเดียวว่าจะหาข้ออะไรที่ตรงตาม
ที่เป็นข้อสำคัญ ๆ และรัดกุมแล้วก็ได้
หนักหน่วง ไปในทางว่า ส่งข้อที่ คณะ
กรรมการร่างระเบียบวาระมีหน้าที่ความ
ข้อนี้
นั้นจะเสนอไปยังสภานานาชาติให้เป็น
จริง ๆ ขอให้เขียนหลักการแท้ ๆ จริง ๆ
ไม่ใช่หลักการที่ไม่สำคัญ ในที่สุดก็ได้
เห็นว่า หลักสำคัญ เพราะเหตุว่า
เห็นว่า คำว่าหลักนั้นเป็นประการแล้ว
แล้วว่า สิ่งนั้นจะต้องเป็นหลักในการร่าง
รัฐธรรมนูญ คำว่า "สาร" ก็แปลว่าเนื้อ
แท้หรือแก่น ไม่ใช่เปลือกไม่ใช่กะพ และ

นอกจากนี้ยังมีคำว่า "สำคัญ" อีก เพราะฉะนั้นคำว่าหลักสารสำคัญนั้นเมื่อรวม ความหมายของถ้อยคำแล้วจะเห็นได้ชัด ในตัวของมันเองว่าต้องเป็นหลักด้วยแล้ว ต้องเป็นเนื้อมันแท้หรือต้องเป็น แกนที่สำคัญ ด้วย เพราะฉะนั้นในข้อของคย ๘๕ จึงได้ ขยายใจไวเช่นนั้นว่า ให้คนความและรวม รวมหลักสารสำคัญ ขยายความว่าผู้ตกทอดลง จะพิจารณาว่า ค่า ประสงค์จะควรพิจารณา ในขณะหรือจะรอไว้ก่อนนั้นเป็นหลักสาร สำคัญหรือไม่ ข้าพเจ้าขอสรุปว่าค่า ประสงค์ของกฎหมายทั้งหลาย รวมทั้งหมก ควณนเป็นสิ่งที่สำคัญหนักนาคำสำคัญขอ มรยวาทกรรม แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยที่จะ ถือว่าค่าประสงค์เป็นหลักเนื้อมันแท้ หรือไม่ เป็นหลักและไม่ใช่เป็นเนื้อมันแท้ของถ้อยคำ รัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นด้วยความที่ เห็นส่วนตัวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเห็น ว่าถ้าจะพิจารณาคำ ถ้อยคำ ในข้อ ๘๕ ของข้อบังคับแห่งสถานแล้ว ผู้ตกทอด ค่า ประสงค์ จะ ควร จะ รอ ไว้ หรือ จะ ควร พิจารณาไปนั้น จึง ไม่ใช่หลัก สำคัญ สำคัญ นั้นเห็นความเห็น ในส่วนที่การแปล ถ้อยคำ ในข้อของคย ข้อ ๘๕ ข้าพเจ้าขอ ให้กลับไป วนจดหมายตามที่ขอของคยข้อ ๘๐ โดยผู้ตกทอดไว้ว่าผู้ตกทอดและขอปรึกษาทางฟรัง นอกจาก

ผู้ตกทอดกล่าวในข้อ ๓๓ ให้ตีประชุม วนจดหมายโดยการออกเสียงลงคะแนนไม่ว่า จะมีผลคดีความหรือไม่ เมื่อปรากฏว่าผู้ ตกทอดเห็นว่า ค่าประสงค์ควร จะ พิจารณา ในขณะหรือจะรอไว้ก่อน ข้าพเจ้านั้น ขอแสดงความขอของคยข้อ ๘๐ ทั้งทุกกล่าว สถานจะต้องให้ลง मतวาจะ ให้หรือพิจารณา ค่าประสงค์ ไปก่อนหรือว่าจะ ให้พิจารณา ในขณะ การพิจารณา ค่าประสงค์นั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเกินหน้าที่ของกรรมาธิการ ยกร่าง ถ้าสมมติว่าสถานมมตว่า ให้พิจารณา ค่าประสงค์ ในขณะ ข้าพเจ้า อยากจะขอ ให้ท่านกรรมาธิการพิจารณา ระเบียบวาระใด โปรดเอาใจท่านมาใส่ใจ ของผู้ยกร่าง รัฐธรรมนูญบ้างว่า ถ้า ท่านยังไม่ได้ยกร่างเลย ท่านจะเขียน ค่าประสงค์ใดใหม่ ท่านเขียนหนังสือ อ่านเล่นหรือสารคดีอะไรก็ตามไปจนจบ ท่านก็อาจจะมาเขียนค่านานาได้ แต่ก่อนที่ ท่านจะเขียนเรื่องไปในหนังสือเล่มนั้น ก็ ท่านจะมาเขียนค่านานาใดโดยอย่างไร ก็เห็นว่า จะเห็นใจกรรมาธิการ ยกร่าง รัฐธรรมนูญ บ้างว่าถ้าสถานมมต ให้พิจารณา ค่าประสงค์ ก่อนคณะกรรมาธิการยกร่าง รัฐธรรมนูญ จะทำใดใหม่ เพราะเหตุว่าตามมาตรา ๑๐๐ ซึ่งท่านสมาชิกสมมติเรียก

กรรมวิธีการใดซอกกว่าค่าวางกรวางไม่มนน
 ชาติเราวาม เพราะเหตุว่าในมาตรา
 ๑๐๐ ของกฏการระกรรมาธิการยกร่าง
 รัฐธรรมนูญมีพนาทยกร่างรัฐธรรมนูญ
 ในการกรวางนเฉพาะหลักสารสำคัญให้
 ลตามมติของสภา เพราะฉะนั้น
 สภา นขเสยวอง มติ ไป ใน ทาง ว่า ให้
 พิจารณา ค่าปรารภ ก่อน คยง น ชาวเจ้า
 เข้าใจว่า จะ เป็น ความ ล้าทาก ยาก ยงแม
 กรรมวิธีการ ยกร่าง รัฐธรรมนูญ โดย ท
 ชาวเจ้าไทกลาวไว้แล้ววว่าชาวเจ้าเห็นใจ
 และ เซอ ใน คณวติ ความ สามารถ ของ
 กรรมวิธีการพิจารณาเรเขยบวาระ ชก
 ความทงหลายทชาวเจ้าไทกลาวมาน เช่น
 ขอ ความ ชงชาวเจ้า ขอ แลตง ความ ทก
 และ โดยความคิดเห็นของชาวเจ้า คามนย
 ตงทกลาวมาน ชาวเจ้าเห็นพองกยผ
 เสนอญตว่าญตทคณระกรรมาธิการ
 พิจารณาเรเขยบวาระเสนอมานไม่ทวระ
 ไทรยการพิจารณาของสภา น โดยเหตุผล
 คามนยทกลาวมา

นายบุญชนะ อัดถากกร : กระผม
 มีความรู้สึกเห็นตรงกันข้ามกับท่าน
 สมาชิกที่ได้อธิบายรายเมอกน เพราะว่าค่า
 ปรารภนความจริงเป็นเรื่องทมหลักสาร
 สำคัญอย่างยง จะไปเปรียบเทียบกับค่า

ปรารภเหมือนกยคานานนเห็นจะไม่ไค
 เพราะค่าปรารภเป็นประตงทงชงแลตง
 ดงภาวะการณ ในอคิด ในยกรกนและตง
 เตนารมณหรือความประสงค์ชทงมีว
 กฏหมายรัฐธรรมนูญว่าจะ เป็น คยง ไค
 ความประสงค์ทจะ ไทรัฐธรรมนูญไป
 รูปไค นเป็นหลักการใหญ่ชงการทจะ
 ตองปรากฎไว้ในค่าปรารภ ฉะนั้นจึงลช
 ว่ามีหลักสารสำคัญอย่างยงอันทวระจะ
 พิจารณา ทนการทจะลชไปพิจารณาใน
 ภายหลัง กระผมมีความรู้สึกวว่าไม่ น่าจะ
 ทา คอทวระพิจารณาตามทกรรมวิธีการ
 ไคเสนอมาลเสยเสยทเศยว ถ้าจะยกไป
 พิจารณาภายหลังจากทไคมการยกร่าง
 รัฐธรรมนูญชแล้ว ก็หมายความว่าเรา
 ไคเขียนกรอกชของรัฐธรรมนูญนตามรูป
 ชงเราไควางจนสำแล้ว ถ้าเราวาง
 ค่าปรารภไว้เศยก่อน แลตงถึงสภาพ
 ในอคิดในยกรกนและ ความม่งหมายใน
 อนาคตทหมายความว่า เราไคเขียนวาง
 กรอบชงรัฐธรรมนูญนไว้เพื่อคณระวาง
 รัฐธรรมนูญจะไคร่างรัฐธรรมนูญ จะไค
 ร่างรัฐธรรมนูญให้เขียน ไปตามความ
 ประสงค์ชงสภา น ไม่ไคให้คณระ
 กรรมวิธีการไปยกร่างมานอกเตนออกไป
 เป็นเรื่อง)และมาเขียนวงกรอบนภายหลัง

การจะทำให้การใหญ่ ๆ ทุกอย่าง กระสม
 คคิดว่าเราจะต้องมีวงเขต หรือเฟรมเวิร์ค
 (Frame-work) หรืออะไรทำนองนี้เสีย
 ก่อน แล้วเราจึงจะเขียนร่างหรือทำงาน
 ตามวงเขตหรือจุดประสงค์นั้นๆได้ เรา
 ทราบดีอยู่แล้วว่า การร่างรัฐธรรมนูญ
 นั้นเป็นผลเนืองมาจากการปฏิวัติเมื่อ ๒
 ขเศษมาแล้ว และผลของการปกครอง
 ของเราที่ผ่านมาในระยะ ๒๐ ปีเศษนี้แทบ
 รัฐธรรมนูญเป็นต้นมา ก็เปลี่ยนแปลงไป
 เป็นครั้งเป็นคราวแทบหมด และเหตุการณ์
 ทางบ้านเมืองก็เปลี่ยนไปโดยไม่เรียบร้อย จึง
 มีการปฏิวัติเกิดขึ้น เมื่อมีการปฏิวัติเกิด
 ขึ้นคณะปฏิวัติก็มีความประสงค์ที่จะร่าง
 รัฐธรรมนูญไปในทางที่ให้เป็นผลดีที่สุด
 แก่การปกครองของประเทศไทย เพราะ
 ฉะนั้นการพิจารณาคำปรารภนั้น ควรจะ
 แสดงไว้ให้ชัดแจ้งเสียก่อน และอาจจะ
 พิจารณาได้ โดยไม่จำเป็นต้องให้ถ้อยคำ
 ปรารภไปพิจารณาในภายหลัง ทั้งนี้เพื่อ
 จะให้ชัดเจนสมมติฐานเขตที่เราจะร่างรัฐ
 ธรรมนูญให้เกินไปตามความประสงค์ของ
 คณะปฏิวัติและของสมาชิกทุก ๆ ท่านซึ่ง
 เป็นสมาชิกของสภาร่างรัฐธรรมนูญ

นายมนูญ บริสุทธิ์ : กระผม
 ได้ฟังท่านกรรมาธิการอภิปรายเมื่อสัปดาห์

นี้ กระผมก็ไม่เห็นด้วยว่าสำคัญน้อย
 ๒ ข้อ คือ ๑. การที่คณะกรรมาธิการ
 เสนอหัวข้อระเบียบวาระนั้นเข้ามาเป็นการ
 ขอปรึกษาหารือเพื่อให้งานการงานไทย
 ดำเนินไปโดยเรียบร้อย ไม่มีข้อสงสัยใด
 ก็จะมาหาและ ในทางปฏิบัติการที่คณะ
 กรรมาธิการหารือกันเป็นการสมควร น
 ข้อหนึ่ง อีกข้อหนึ่งคณะกรรมาธิการขอ
 ขนย่นว่าการที่จะพิจารณาเรื่องใดเมื่อใด
 นั้น คณะกรรมาธิการถือว่าเป็นหลักสำ
 สำคัญในการร่างรัฐธรรมนูญ สำหรับ
 ข้อ ๑ นั้นกระผมเองก็เห็นว่าคณะกรรมา
 ธิการจะปรึกษาหารือเรื่องอะไรพอสมควร
 หมายนั้นคณะกรรมาธิการเสนอขอปรึกษา
 หารือได้ ขอนกระผมไม่เถียง แต่ค
 กระผมอาจถือเรื่องระเบียบของข้อนี้ด้วย
 อีกข้อที่คณะกรรมาธิการขอปรึกษาหารือ
 สถานการณ์ควรแยกเป็นเรื่องหนึ่งว่าขอ
 ปรึกษาหารือสภาว่าคำปรารภสภาเราคว
 จะพิจารณาในขณะหรือว่าจะรอไปก่อน
 ไม่ใช่มาจัดเป็นหัวข้อระเบียบวาระตามนัย
 ความหมายของข้อนี้ทั้งนี้การประชุมข้อ
 ๑๕ เพื่อให้สภาพิจารณา ถ้ามาเป็นหัว
 ข้อระเบียบวาระแล้วเช่นเรื่องซึ่งเมื่อสภา
 ลงมติอย่างไรแล้วต้องแจ้งไปให้คณะ
 กรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญเขาเพื่อ

คำเนนการ ๆ อย่างไรมาตรา ๑๐๐ ก็ไป
 กำเนนการยกร่างรัฐธรรมนูญ กระผม
 เถียงว่าวาทกรรมนักคล้าย ๆ กัน แต่ว่า
 เหลื่อมกันอยู่นั่นคงคือเขาหาว่าไม่ได้
 เสนอมาเป็นหัวข้อระเบียบวาระในการ
 พิจารณาร่างรัฐธรรมนูญแล้วกระผมไม่
 คำนึงว่ากรรมาธิการหรือกรรมาธิการ
 ใดก็ตามถามเรื่องระเบียบวาระข้อสภา
 ซึ่งเป็นสมมุติหมายให้ไปทำแล้วก็มี
 เสนอได้ แต่เรื่องไม่ได้เรียงอย่างนั้น
 เป็นเรื่องที่เสนอเข้ามาในหัวข้อระเบียบ
 วาระการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ เมื่อ
 เป็นหัวข้อระเบียบวาระแล้วก็ต้องทำตาม
 ระเบียบวาระก็ต้องเห็นหัวข้อที่สำคัญ
 สำคัญ ข้อที่ ๒ คณะกรรมาธิการยืนยันว่า
 การที่เสนอพิจารณาเรื่องใด เมื่อไรแล้ว
 เป็นหลักสำคัญอะไร ขอนัดพิจารณา
 ถึงการกระทำของ คณะกรรมาธิการแล้ว
 จะเห็นได้ว่าคณะกรรมาธิการไม่ได้ถือว่า
 เป็นหลักสำคัญเลย ทั้งจะเห็นได้จาก
 การที่เสนอหัวข้อระเบียบวาระมาจะเป็น
 เอกรัฐ หรือจะ ไม่เป็นเอกรัฐอย่างคณะ
 กรรมาธิการไม่ได้เสนอถามกลับมาเลยว่า
 จะพิจารณาเคยวันหรือหรือไว้ก่อน ถ้า
 คณะกรรมาธิการถือว่าการ พิจารณาเรื่อง
 ใดเคยวัน หรือหรือไว้ก่อนเมื่อไร เป็นหลัก

สารสำคัญแล้วคณะกรรมาธิการก็ชอบที่
 จะต้องเสนอมาทุกเรื่อง มีคะแนนแล้ว
 กระผมก็ถือว่าไม่ถูกต้องตามข้อบังคับและ
 ไม่กระทำการตามหน้าที่ เพราะเรื่องใด
 ซึ่งเป็นหลักตามข้อบังคับกรรมาธิการจะ
 ต้องเสนอให้สภาพิจารณา

พลเอก ประภาส จารุเสถียร
 (ประธานกรรมาธิการ) :

เท่าที่
 กระผมได้ฟังอภิปรายของท่านสมาชิกผู้
 เถียงกันแล้วก็รู้สึกสนใจหลายประ
 การที่อยากกราบเรียนให้สภาไทยช่วยกัน
 พิจารณาแต่ในการอภิปรายในหัวข้อที่
 จะตัดข้อ หรือไม่ตัดท่านถึงมีการ
 ล่วงล้าไปถึงว่าควรจะเขียนคำปรารภก่อน
 เสียด้วยซ้ำไปเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าเป็น
 ปัญหาเรื่องการที่จะเขียนคำปรารภนั้นว่า
 ควรจะเขียนก่อนหรือไว้ก่อน เพราะ
 ว่านสารสำคัญแฝงอยู่ในนั้นหลายเรื่อง
 และมีสมาชิกข้างท่านก็ได้กล่าวไว้แล้ว
 อย่างในข้อเอกรัฐและสหรัฐ ในเรื่องน
 เลกรัฐและสหรัฐนั้นไม่เหมือนกันคำ
 ปรารภเป็นบทความที่เราจะกล่าวถึงเหตุ
 ผลหลักการสารสำคัญและความต้องการ
 ของรัฐธรรมนูญนั้น ๆ แต่ส่วนเอกรัฐ
 และ สหรัฐนั้นเป็นเนื้อแท้เป็นตัวของมัน
 เองพอที่จะยกยกขึ้นมาเป็นหัวข้อวาระ

ร่างใด นวัตกรรมต่างกันอย่างไร
รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องของความ
ของสภาวาระอะไรจะเป็นเรื่องของเนื้อหา
หรือไม่ว่าอะไรที่ควรจะเป็นเรื่อง
ปรึกษาหารือควรระดมในหัวข้อวาระเรื่อง
แสดงอย่างไรว่ากิจกรรมการนำของ
ข้อข้อหนึ่งว่าที่ทำงานการรวมการนำผล
ซึ่งกันและกัน นี้โดยผู้จัดทำหลายท่าน
บางท่านที่บอกว่าคณะกรรมการ
นำผลซึ่งกันและกันการนำไม่ได้ทำผล
ซึ่งกันและกัน โดยโดยผู้จัดทำหลายท่าน
อนุญาตไว้แล้ว เพราะฉะนั้นในเรื่อง
ที่จะมาติดต่อกัน ก็ขอให้สภาวาระเป็น
ที่ชัดเจนและชัดเจน กรรมการหรือคณะ
นี้ยอมรับหลักการ

ประธานสภาวาระรัฐธรรมนูญ :
เมื่อไม่มีท่านผู้ใดอภิปรายต่อไปแล้ว
ข้าพเจ้าขอมติของสภาว่าสมควรจะยกเลิก
หัวข้อระเบียบวาระที่ ๓ ก. ๑ คือคำปรารภ
นี้ หรือให้คงไว้ ท่านผู้ใดเห็นว่าควร
จะยกเลิก โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๒ คน)

ประธานสภาวาระรัฐธรรมนูญ :
ท่านผู้ใดเห็นว่าให้คงไว้คำระเบียบวาระ
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๘๕ คน)

ประธานสภาวาระรัฐธรรมนูญ :
เป็นต้นว่าต่อไปนี้จะใช้พิจารณาในเรื่องคำ
ปรารภว่าจะพิจารณาในขณะนั้น หรือจะยก
ไว้ก่อน เชิญอภิปรายได้

พระศุภยพากย์สุวัฒน์ : ใน
เรื่องคำปรารภที่จะพิจารณาควรวนหรือจะ
รอดไปนี้ ผมคิดว่าควรจะทราบก่อนว่าในคำ
ปรารภแนม ๒ ค่าย คือว่าตามกฎหมาย
เก่าละก็ คำปรารภตามพระราชบัญญัติ
ต่าง ๆ เขียนเป็นเฟรมเวิร์ค (Frame-
work) ค่ายที่ท่านสมาชิกผู้แทนเขต
กล่าวไว้ ทางโรงเรียนจะตีความใน
กฎหมายอะไรที่มีพิจารณาคำปรารภเป็น
สำคัญ จะได้ว่าความมุ่งหมายเป็นอย่างไร
อะไรที่ใคร่ครวญกัน แต่ว่ามาในสมัย
หลังนี้ คำปรารภมาเขียนสั้นที่สุด ไทย
เฉพาะอย่างยิ่งมักจะเขียนว่าสมควรปรับ
ปรุงแก้ไขหรือสมควรตราเป็นกฎหมาย
อย่างไร อย่างไร อย่างไร เป็น
แบบไม่ค่อยได้ผล แต่ว่ามีทางออกตาม
พระราชบัญญัติต่าง ๆ นั้น ถ้าหากเห็นว่า
จะมีผลสำคัญหรือแก้ไขกฎหมายสำคัญ
ไปเขียนไว้ตามหลักเกณฑ์เห็นว่า พระ
ราชบัญญัติสัญญาชาติเพิ่มเติมเข้าบัญญัติไว้ว่า
คนต่างด้าวจะตั้งอยู่ในเมืองไทย ๑๐ ปี
ก่อนแล้ว ถ้ามีความประพฤติดีและมี

พระเจ้าอยู่หัว ทานเคบ ไตรยสัง อะ ไ
ข้างเกษียณเรือน

ประธานสภาวางรัฐธรรมนูญ:
อธิปไตยให้เขารุ่พ่นอชว่าจะพิจารณา
ขณะหรือวอชไว่เกษ

พันเอก พงศ เกษนันท์ :
กรรมเห็นว่าควรจะเอา ไ่วขณะแล้วก็
เสนอหลักการว่าควรจะได้วางหลักไว้ว่า
จะหยี่ยกคำปรารภของ ใครชนมาเป็น
หลักในการเขียน

พันเอก บุญเรือน บัวจรูญ :
กรรมมีความเห็นตรงกันข้ามกับท่าน
สมาชิกที่มาอธิบายเมอกัน ทงนกันเอง
ด้วยเหตุผลว่า กรรมเห็นว่าควรจะ
พิจารณาว่าคำปรารภนั้นควรพิจารณา
ก่อนหลังอย่าง ไคนั้นหลักสำคัญมีอยู่ว่า
เราควรพิจารณาว่าในคำปรารภนั้นจะมี
หลักสำคัญหรือหลักการ หรือมี
กรอบหรือขอบเขตอันใดที่จะใช้ ในการร่าง
มาตราต่างๆ ไปของรัฐธรรมนูญหรือไม่
ถ้าหากถามและจำแนกที่จะต้องใช้ควร
พิจารณา ก่อน แต่ถาหากว่าไม่มีหลัก
สำคัญหรือหลักการที่จะต้องใช้
ซึ่งในการร่างมาตราต่างๆ ไปของ
รัฐธรรมนูญแล้ว สมกคิดว่าเราควร
จะรอไว้ก่อน

ในองค์เหตุผลอย่างนั้นเมื่อเรามา
คำปรารภของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร
จักร ซึ่งมาอยู่แต่ก่อนนั้น เราจะเห็น
ว่าในคำปรารภนั้นมี ไคว่ของหลัก
สำคัญหรือหลักการอันใดแน้นคนที่จะใช้
ในการร่างมาตราต่างๆ ไปของ
รัฐธรรมนูญ เป็นแต่เพียงพูดถึงเหตุผลหรือว่า
สาเหตุความเป็นมาของรัฐธรรมนูญเท่า
นั้น นเกินเหตุประการหนึ่ง ลกประการ
หนึ่งอีกข้อ ในการที่เรามาประชุมกัน
ในที่นี้เพื่อพิจารณาในเรื่องหลัก
สำคัญแต่ ละเรื่อง ซึ่งคณะกรรมาธิการ
ระเบียบวาระได้เสนอเข้ามาพิจารณา
ดังนั้นเพื่อใช้เป็นหลักฐาน
ในการร่างมาตราต่างๆ ไป
ของรัฐธรรมนูญอยู่แล้ว จึงเห็นว่า
ในการที่จะร่างรัฐธรรมนูญเรา
ได้อาศัย หลักสำคัญนั้น คณะกรรมาธิการ
ระเบียบวาระเสนอมาเขียนหลัก
ในการร่างแล้ว เพราะฉะนั้น
เห็นว่าคำปรารภนั้น ควรจะรอไว้ก่อน

หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ ปรจโมช:
กรรมขอขารวมทานประชาชนเป็น
ทพชวย คลายความโงะหลงเบงชัญญา
ของตัวเกล้า กรรมเองได้
ทราญชอที่จะถามคือไปนคือ
เมดเรือนใดเขาเป็นวาระแล้ว
กรรม

อยากขอประธานกรรมาธิการถามว่า ถ้าหากว่าสภาลงมติว่าให้หรือไว้ก่อนก็ดี หรือให้พิจารณาเถวณก็ดี แล้วทำอย่างไรต่อไป คือว่าส่งมติสภาไปให้กรรมการร่างให้ร่างเป็นบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญว่าให้หรือคำพิจารณาไว้ก่อนกระนั้นหรือ หรือให้พิจารณาเถวณกระนั้น หรือของที่รับจะ ต้องเป็นไปตามข้อบังคับ หรือว่าส่งเรื่องกลับไปให้กรรมการระเบียบวาระให้ตั้งสารสำคัญเข้ามาอีกกว่าคำพิจารณานั้นจะมีสารสำคัญพิกณณาอย่างไรบ้าง เพื่อสภาจะพิจารณาหรือว่าเมื่อลงมติให้พิจารณาเถวณแล้ว สภานักพิจารณาเรื่อยไปแต่ก็เชื่อว่า จะเขียนคำพิจารณาอะไรอย่าง สมรสักเรื่องสับสนอยู่ยังไม่เข้าใจ เป็นความงั้ของกระผมเองจริง ๆ ขอประธานขอรบกวนท่านประธานเป็นทพวงช่วยชี้แจงให้กระผมเข้าใจด้วย ไม่อย่างนั้นพิจารณาไม่ถูก

ประธานสภาฯร่างรัฐธรรมนูญ: ต่อจากถามว่าสภาลงมติขอว่าพิจารณาในขณะนั้นต่อไปก็เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการร่างระเบียบวาระไปวางสารสำคัญเสนอสภาต่อไป แล้วมาเสนอสภาใหม่ แต่ถ้าหากว่าสภาลงมติขกกว่าขอไว้ก่อน หมายความว่าเรื่องนั้นยังไม่พุดถึง

นายมนูญ บริสุทธิ์ : สำหรับข้อระเบียบวาระที่จะให้พิจารณาเถวณหรือจะรอเอาไว้ก่อนนั้น กระผมเห็นว่าถ้าหากว่าสภาลงมติอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ต้องแจ้งมตินั้นไปให้คณะกรรมการร่าง รัฐธรรมนูญ ตามข้อบังคับของสภา ข้อบังคับของสภาข้อที่ ๘๘ มีบัญญัติไว้ชัดว่า "เมื่อสภาได้ลงมติว่าโดยหลักการสำคัญข้อใดเป็นประการใดแล้ว ให้แจ้งคณะกรรมการร่างเพื่อกำเนนการต่อไป" แล้วเมื่อสภาได้ลงมติแล้วให้เขาเป็นหัวข้อระเบียบวาระใด โดยถือเป็นหลัก สำคัญ ใน รัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นเมื่อสภาลงมติว่าให้ร่างเถวณ ประธานสภา ก็ต้องแจ้งมติสภาไปให้กรรมการร่างรัฐธรรมนูญเขา หรือจะให้รอเอาไว้ก่อนก็ต้องแจ้งไป ส่วนการที่จะไปเขียนอย่างไรนั้นกระผมก็ไม่รู้ว่าเขาจะเขียนอย่างไร แต่ว่าสภาได้ยอมรับแล้วเป็นหัวข้อระเบียบวาระใด ถ้าหากว่าสภาลงมติว่าให้พิจารณาเถวณก็พิจารณาอะไรกัน ไม่มีหัวข้อระเบียบวาระ คือไปว่าให้พิจารณาอะไร ๆ เรื่องเกมเท่านั้น ก็หมดเรื่องกัน หรือว่าให้รอไปก็เกมเหมือนกัน กรรมการร่าง

รัฐธรรมนูญทำอะไรแจ้งให้เขา ๆ ก็ไม่ได้ทำอะไรเลย เพราะฉะนั้นกระผมได้แพ้วทวดไปเมื่อตระกันเพราะไม่เห็นด้วยคือไปรชิตวิโร (procedure) ต่อไปซึกกันหมด เรืองเป็นขอยางน

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :
คอกกรมาธิการร่างทรวายแล่วไปก็ทำอะไรไม่ได้ จนกว่าสภานจะพิจารณาต่อไป

หลวงประกอบนิติสาร : ขาพเจ้าฟังคำอธิบายของท่านสมาชิกเมอกนแล่วรู้สึกคล้าย ๆ กับประทนนงว่าไคมญุทคตความชอบงคยชนมาแล่ว แควขาพเจ้าจะไม่พูทอะไรเลยเลยกรรู้สึกว่าจะเป็นยาปเพราะว่าไคมการคคสนกนในสภานเมอตระกันแล่ว และเมอมขอชองใจชองท่านสมาชิกเมอกนขาพเจ้ากชอยากจะอธิบายบ้าง ง่ายนคเกยว ซาคัยซชี่แห่งชองคยสภานมคชนไคในชอัสวสำคัญแล่วก็ให้ประธานสภาแจ้งไปยังกรรมาธิการกรร่างรัฐธรรมนูญเพอคานนการคตไป คำว่า เพอคานนการคตไปนี้ ทำไมจะคตงไปอ่านว่ายกร้าง วรรคอกมาตราทนนงบอกว่ การกรร่างนจะคตงคานนการตามหลักสารตัวคญุทสภาลงมติไปแล่วคยคนละคชน คำว่าคานนการคตไปนี้ ขาพเจ้าเป็น ผู้คานน กรร่าง

ง่ายนคเกยว คานนการคตไป คอณงคชยมติคตไป

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :
เมอไมมีท่านผู้ใดชอกไปรายคตไป ขาพเจ้าชอมคตอสภานวาคาปรารวงนจะพิจารณากันนชขณะนหรือจะรอเขาไว้ก่อน ท่านผู้ใดเห็นว่พิจารณาในชขณะนไปรคคกมชอน (มีสมาชิกยกมือ ๓ คน)

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :
ท่านผู้ใดเห็นว่ควรอเขาไว้ก่อน ไปรคคกมชอน (มีสมาชิกยกมือ ๑๓๖ คน)

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :
เพราะฉะนั้นมติของสภาค่าปรารวงให้รอเขาไว้ก่อนคตไป (๓) ก. ๔. ชอประเทศจะ ใช้ คำว่า "ประเทศไทย" หรือ "สยาม" หรือชคชอน

พลตร แสวง เสนาณรงค์ :
ในฐานะสมาชิกผู้หนึ่ง กอนชณณมไคร์ชชชอมพระคณคณกรรมาธิการระเบียบวาระ ซึ่งไคเห็นความสำคัญเรองชอประเทศในการร่างรัฐธรรมนูญครงนและไคเสนอมายนทวชอเพอให้ทประชมไคพิจารณา ทนไคเฉพาะระหว่างคำว่า "สยาม" กัยไทยหรือประเทศไทย นบวณนเรองสำคัญมากเรองทนนงชงชณนชง

ขอยอมรับว่าจิตใจมานานแล้ว แม้แต่การ
 ร่างรัฐธรรมนูญฉบับ ๒๕๕๒ ก็โตม
 การอภิปรายกันหลายวาระจริง ๆ แต่ก็มี
 การอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง มีใน
 ครุงานนอกกรอบครั้งต่อครั้ง ซึ่งแสดงว่า
 มีความเห็นเรื่องข้อประเทศสองคนเป็น
 สองฝ่ายเกือบเท่า ๆ กัน เพราะฉะนั้นผม
 จึงเห็นว่าในครั้งไหน ๆ เมื่อเราจะร่าง
 รัฐธรรมนูญกันแบบปฏิวัติ เราก็ควรจะ
 นำมาพูดให้สั้นกระชับความกัน ชัดตรง
 ทนง ส่วนข้ออื่นนั้น ผมขอเรียนว่าผมไม่
 คิดไป และคิดว่าท่านสมาชิกผมเกือบ
 ทงหลาย ท่านก็คงจะไม่มีใครคิดก็
 ติงความเข้าใจไม่เช่นนั้น แต่อย่างไร
 ติ ผมใครขอเรียนไว้แต่แรกว่าผมความ
 ติใจในเรื่องข้อประเทศนี้ไม่ใช่เพราะม
 ความประสงค์จะรื้อฟื้นเรื่องข้อประเทศมา
 พูดหรือมาอภิปรายกันสั้น ๆ หรือมี
 หมายจะมาเอาชนะคะคานกันโดยความ
 ติห้ามได้ ผมขอเรียนไว้แต่ต้น หรือใ
 ติว่าผมจะมีความรังเกียจคำว่า "ไทย"
 หรือมีความนิยมคำว่า "สยาม" เป็น
 ติพิเศษห้ามได้ เพราะสัมมติว่าประเทศ
 ติเราจะต้องไปใช้ชื่อสยาม ผมก็คงเป็น
 ติไทยอยู่นั่นเอง ท่านทั้งหลายก็คงเป็น
 ติไทย เพราะเกิดมาเห็นไทยคำว่า "ไทย"

ก็คงไม่ได้หาหลักฐานไปอย่างไร ท่านของ
 ติเกี่ยวกับเมื่อครั้งประมาณ ๒๐ ปีที่แล้ว
 เราได้ใช้คำว่า "สยาม" ตลอดมาเรา
 ติแรกก็คนว่าเช่นไทย คำว่า "ไทย"
 ติยังมีคยทั่วไปท่านชงนั้น เหตุผลประการ
 ติสำคัญผมเห็นว่าเรื่องนั้นควรจะได้นำมา
 ติอภิปรายกัน ณ ที่นี้ ส่วนใหญ่ก็คิดว่า
 ติซึ่งเชิญข้อประเทศของเราในกรณีสองข้อ
 ติขึ้น แล้วแทนชื่อทมิฬจากทั้งในและนอก
 ติประเทศ และแทนชื่อทมิฬจากทั้งในและนอก
 ติกกัน ทั้งทมิฬไทยเรยนให้ทราบแต่คน
 ติคนแล้ว แล้วทงสองฝ่ายก็มีความเห
 ติผลด้วยกัน ข้อแรกคำว่า "สยาม"
 ติเป็นชื่อซึ่งเราเคยใช้ เรียกชื่อประเทศ
 ติของเราไม่ใช่อชกวารอชก โดยเฉพาะ
 ติในสมัยที่ประเทศเราเข้าสู่ภาวะรัฐสมัย
 ติใหม่หรือมอเดอน สเตท (modern state)
 ติส่วนชื่อไทยผมขอเรียนว่าชื่อไทยที่ใช้ทำ
 ติว่า "ประเทศไทย" นั้นเราได้ใช้มา
 ติประมาณ ๒๐ ปีในรัฐสมัยใหม่ ผมไม่
 ติได้หมายความว่าประเทศไทยคือคำว่า
 ติ"เมืองไทย" ข้อให้แยกคำในชื่อนี้ แม้
 ติว่าคำว่า "สยาม" จะเลิกใช้แล้วประมาณ
 ติ๒๐ ปี แต่ผมเห็นใจคำว่า "สยาม"
 ติก็คงเป็นที่รู้จักทั้งในประเทศเราและใน
 ติต่างประเทศ ยิ่งมีใช้ในที่ต่างประเทศ

อย่างหนังสือพิมพ์ไทยซึ่งคงถูกขังเกิน
 หนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงพลึงประเทศ
 ไทยที่ไรก็ไรคำว่า "สยาม" ทุกครั้ง
 แลวันชกรากนั้น ภายในประเทศเราคำ
 ว่า "สยาม" ก็ยังมีเกิดจนคล้าย
 หนังสือพิมพ์ที่สำคัญ ๆ ของเมืองไทย
 หลายฉบับ เช่น สยามรัฐ ขอประทาน
 ไทย สยามนิกร สยามสมัย ก็ยังมีใช้
 คำว่า "สยาม" นอกจากนั้นคำว่า
 "สยาม" ท่านอ่านไปหน้า กระทั่งวง
 กลาใหม่คงจะเห็นสยามมาตลอด หาก
 สยามยังอยู่ยง ยืนยง เราเหมือนออก
 คง ชพด้วย หากสยามพินาศลง ไทย
 อยู่ใหญ่ ะไรต่าง ๆ เหล่านี้ นอกจาก
 นั้นในเพลงสรรเสริญพระบารมีเราก็มีคำ
 ว่า "สยาม" พระสยามมินทร์ พระยศ
 ยิงขง ะไร เราก็ยังมิขยทวไปคำว่า
 "สยาม" นักไม่ไท้สูญหายไปยังมีคนยช
 ใจ ดังทณนไทรยมนาน ึ่งยากที่จะ
 ลืมได้ แต่อย่างไรก็ดี เหตุผลประการ
 สำคัญซึ่งผมคิดว่าเป็นประเด็นสำคัญใน
 การที่ใคร ๆ ขอประ ทาน นำ เรอง น มา
 ของไวย ในที่ประมตวงน ก็เนื่องจาก
 เหตุ การณ และ สัจแวงคดอมี ใน ยี่ จู ยัน
 หลายประการ ซึ่งทำให้เห็นว่าขอประเทศ

นี้ น่าจะมีบทบาทสำคัญ ในการ ร่าง รัฐ
 ธรรมนูญฉบับนี้ โดยเฉพาะข้อปัญหาในทาง
 สังคม ปัญหาในทางการเมือง ปัญหา
 ในทางการปกครองของเรา เป็นต้นว่า
 ในที่จขบณ พลเมืองของเราในประเทศ
 เราจะมีเชื้อสายหรือมีเผ่าพันธุ์มาจากคน
 ต่างต่างมีจำนวนค่อนข้างมาก ทุกท่านก็
 คงยอมรับ ขอประทานโทษ ท่านสมา
 ธิกทมานง ๆ ขยัน ผมก็เชื่อว่าถ้าดูไป
 แลวกมีจำนวนไม่น้อยที่มาจากสายมาจาก
 คนต่างต่างมีจำนวนมากขึ้น มากกว่า
 ในสมัยก่อน แตรนอกจากนั้นแม่ประเทศ
 ของคนต่างต่างเหล่านี้ ในปัจจุบันก็มีบท
 บทในทางการเมืองในโลก เป็นประเทศ
 ที่มีอำนาจในโลก อย่างน้อยในทวีป
 เอเชีย แลนอกจากนั้นเมื่อสมัยที่แล้ว ๆ
 ไทย เฉพาะ เมอ เรา เปลี่ยน มา เป็น ไทย
 เมื่อประมาณสัก ๒๐ ปีเศษ การศึกษา
 บางสมัยเราได้มีบุคคลพลากบางประการ
 นกระผมขอประทานโทษมากล่าวไม่ทัน
 คอย ไท้ยคโอกาสใหม่การผอนปรนทำ
 ให้เกิดความวิฤติกระบวรรัฐในรัฐ ต่อองเคท
 ันนเคทชน ในประเทศไทยซึ่งสมัยก่อนไม่
 มีเลยในสมัยเมื่อเราใช้คำว่า "สยาม"
 ในเคบมี พลเมืองที่มีเชื้อสายมาจาก

ต่างจากกลาตเป็นผลไม้ของประเทศไทย
มีความจงรักภักดีต่อประเทศไทย อย่างแน่น
แฟ้น และนอกจากนั้นเหตุผลอีกประการ
หนึ่งโดยเฉพาะ ในปัจจุบัน ไทมีนการ
เมืองและนักมวย โลกกำลังภายในและ
นอกประเทศ ไทนำเอาปัญหาเรื่องความ
แตกต่าง เรื่องเชื้อชาติหรือเรื่องเผ่าพันธุ์
มาเป็นเครื่องมือแล้ว อำนาจ ในทางการเมือง
เมือง ทานคงไทยน์ ไททราชมามาแล้ว
เขตนวปัญหา ๔ จังหวัดภาคใต้ ปัญหา
กั้นแดนตะวันออกซึ่งเราได้ทำการลง โทม
ไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ ไทจยเอาปัญหาเรื่องความ
แตกต่างเรื่องเชื้อชาติมาเป็นเครื่องมือใน
การสร้างอำนาจ ในทางการเมือง แม้แต่
นอกประเทศก็ยังมีนการเมืองขางกลุ่ม
ที่มีรายเกี่ยวกับประเทศเราได้พยายาม
ตั้งประเทศขึ้น นอกประเทศไทย ได้หลัก
เชื้อชาติเป็นหลักเช่นตง อย่างภาคใต้ของ
ประเทศจีนทานคงทราชมแล้วเมื่อประมาณ
๔-๕ ปีกลุ่มก๊กก๊กตั้งประเทศไทยชอบ
กันเพราะรวมชนเผ่าไทย ชนกลุ่มไทย แม้
ในเขตอินไตจ นของฝรั่งเศสในเขตทเวท
ว่าสยสองขนานนียงมีชนเผ่าไทย แล้ว
มีทหารตั้งเรียกว่าตั้ง ประเทศไทยอยู่กัน
ชนแห่งหนึ่ง เหล่านี้แก้ปัญหาล้างเช่น

ปัญหา โดยเฉพาะหน้าซึ่งเป็นปัญหาการ
เมืองและถือว่าเป็นปัญหาสำคัญและ มีข
บาทเกี่ยวของกับข้อประเทศส่วนชชประเทศ
ทง สอง คอระ ทวาง สยามกับไทยน์ จรม
ความสำคัญเกี่ยวของ อย่างไรกับปัญหา
กิงลาวนน และชชไทยน์คอระจะเหมาะ
สมสอดคล้อง ในการแก้ปัญห โดยเฉพาะ
ปัญหาประการหลัง ๆ ทดมไทยน์มากแล้ว
เมื่อกัน สมจะขอเรียนให้ทราบตงต่อไป
แต่ก่อนอนณมิใครเรียนในแต่ประชมอนมิ
เกี่ยวกับควยว่าสม ในการ พิจารณาเรื่อง
ทง ๒ คอระของชช ประเทศระทวาง
สยามกับไทยน์ สมใครจะขอเรียนตามตรง
ว่าสมไม่ค้ชยคักใจ หรือสนในใจความ
หมายทาง ประวัตศาสตร์หรือในทางภาษา
ศาสตร์นักเพราะเอาเอาเรื่องนมา ออปราก
กันคงไม่จ้จกขย เพราะต่างก็สำมารจะ
กันควยหลักฐานเอามาพุกกัน ไม่มีวันขย
และเวลาที่เราอกชชในขจขณ ไม่ไทย
ในชคคเพราะขณะนณสมเห็น ว่าเราพุกกัน
ในเรื่องขจขณคกกว่า สังกกระสมสนใจใน
ขณะนคคชชใช้ของคาทงสองนความความ
หมายเกี่ยวของ ในทางบทยาท ในทาง
เกี่ยวแก กอระแก้ ปัญหา ในทาง การเมือง
อย่างไร สำหรัประเทศไทยคงทราชม

แล้วว่าเป็นชื่อของคน แม้ในการอธิบาย
 เมื่อปี ๒๕๔๒ ก็ประมวลท่านอง เป็น
 ชื่อของคนไทยอาศัยแนวความคิดทางเชื้อ
 ชาติหรือเผ่าพันธุ์เป็นใหญ่ หรือที่ตรง
 กับภาษาฝรั่งว่าเรซ (Race) มากกว่า
 ใช้แนวความคิดในทางสัญชาติซึ่งมาจาก
 คำว่าเนชัน (Nation) ซึ่งแปลว่าชาติ
 ส่วนสยามเป็นคำซึ่งใช้ตรงคนโดยใช้แนว
 ความคิดในทางสัญชาติคือคำว่า เนชัน
 ประกอบด้วยท่นแค้นท่นนอน กวรวก
 ครองท่นนอน และพลเมืองท่นเป็นกลุ่ม
 กอนเนนอน และอยู่ไทยในตัวของคน
 ซึ่งเป็นความหมายเกี่ยวกับ ประชาชาติ
 ในทรวคเนสมัยขั้วบนหลักสากล ไทย
 เฉพาะในการให้ชื่อประเทศนี้ และไทย
 เฉพาะ กฎหมายระหว่างประเทศไทยใน
 สมัยใหม่เน้นความคิดในการให้ชื่อประเทศ
 ไทยใช้แนวความคิดไปในทางสัญชาติ
 มากกว่าในทางเชื้อชาติ ตัวอย่างกรณี
 ไม่อยากให้นำมากล่าวมากนัก เพราะว
 จะเป็นการเสียเวลาในท่นประชมน ตัวอย่าง
 ง่าย ๆ เช่นสหรัฐอเมริกาเป็นชื่อซึ่งต
 ชนไทยอาศัยหลักสัญชาติ หลักคำขอ
 ของสหรัฐอเมริกาไม่มีความหมายใน
 ทางเชื้อชาติอย่างไร เพราะสหรัฐอเมริกา
 เป็นการรวมของชนหลายเชื้อชาติ แม้ว

เชื้อชาติส่วนใหญ่จะเป็นอังกฤษก็ตาม ถ้า
 อเมริกาจะตั้งชื่อตามเชื้อชาติแล้วอเมริกา
 กวรวจะเรียกชื่อว่าประเทศแองโกล แซก
 ซัน หรือประเทศชนอังกฤษอะไรอย่าง
 นั้น เพราะชนเชื้อชาติของกฤษมีจำนวน
 มากในอเมริกา ก็เรียกเป็นชื่อสหรัฐ
 อเมริกา ซึ่งเป็นชื่อของนกทาแผ่นดินท
 ชาติเลยคนท่นท่นนั้น ซึ่งไม่มีความ
 หมายทางเชื้อชาติ นอกจากนั้นกมิต
 อย่างเป็นทางการของกฤษ องกฤษนแทน
 ท่นเรียกว่าองกฤษหรือ องแลนค เพราะ
 ชื่อประเทศองกฤษได้เปลี่ยนมาดง ๓ ครั้ง
 จากองกฤษมาเป็นเกรตบริเตน
 ใหญ่ จนถึงสหราชอาณาจักรเพราะเหตุ
 ว่าไม่ไ่มองไปในทางเชื้อชาติ ถ้าเชื้อชาติ
 แล้วเรียกว่าองกฤษหากจะเรียกว่าองกฤษ
 แล้ว ถ้าคนคนคนสักคนจะไม่ยอม
 ยอมรับเป็นองกฤษแต่จะยกกว่าบริทช คน
 ไรชชกเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นในภาษ
 ราชการเราจะเห็นแต่เพียงคำว่าบริทชเป็น
 ใหญ่ไม่ได้ย่นคำว่าองลช ท่นเราใช้คำว
 ึ่งกฤษนั้น เป็นการสมยอมกัน โดยทาง
 ปรคายเท่านั้น ที่เรียกว่าราชบัลลังก
 ความจริงเป็นการเรียกท่นสมยอมไป
 อย่างนั้น อย่างประเทศสวีตเซอร์แลนท
 อย่างนั้นเช่นกัน ในภาษาราชการเขาต

ใช้เรียกว่าสยามบ้าง) เขาโรเวอคือ เป็นชื่อ
 ชองดินแดนเก่าแก่ ไม่ใช่หมายความว่า
 เชื้อชาติ เพราะลิวส์เซอว์แลนค้ประกอบ
 ด้วยเชื้อชาติหลายเชื้อชาติ นักเขียนตัว
 อย่างมาก ไม่มีแต่ชนโตเนเซีย ๆ ก็ไม่มี
 ความหมายในทางเชื้อชาติสักอย่างใด ถ้า
 เรียกว่าเชื้อชาติแล้วประเทศจีน โตเนเซีย
 ควรจะเรียกประเทศชวา เพราะว่าชนเชื้อ
 ชาติชวามีจำนวนมากกว่าถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์
 เห็นต้นตอโตเนเซียเรียกในความหมาย
 ที่เป็นดินแดนหรือในทางสัญชาติเป็น ใหญ่
 เพราะต้องการรวมไม้ดองการแยก เพราะ
 ฉะนั้นการได้แนวความคิดในการ ใ้ชื่อ
 ประเทศไทย ใ้หลักเชื้อชาติเป็นแนว
 ความคิดที่ล้าสมัย อาจเหมาะสมกับยุค
 ไ้ราวซึ่งแนวความคิด ในเรื่องสัญชาติ
 ยังไม่มีสมัยก่อน อาจจะมีควาหมายเช่น
 ชาติเรียกว่าเมืองไทยในสมัยทศนเศาไทย
 อพยพมาใน ฐานะนกรูปพรรณสววก มา
 รวมกลุ่มกันอยู่ ระยะเวลาตั้งแต่ทศนเศา
 เพียง ๒๐ ัน ก็อาจจะเป็นนามกลุ่มของชน
 เศาไทยในสมัยนั้นมีความหมายเหมาะสม
 เมืองไทย เมืองเขมร เมืองญวน เมือง
 พม่า แต่เมื่อแนวความคิดมา ใ้ครอบ
 ครอบ ใ้มีอารยธรรมกว้างใ้ อาจ

ขรเวลานนี้ไม่ใคร่มีแต่ชนเศาเศาเราเศาเศา
 ไทยซึ่งเห็นจำนวนมาก และนอกจากนั้น
 เราที่ไปกวาดชนเศาเศาเศาเศาเศาเศา
 อยด้วย เขามีารวมด้วยและนอกจากนั้นก็
 มีพลเมือง ชองเราซึ่งเกิดชน มาจากการ
 ผลมเศาพเนธมีจำนวนมาคน ชอนทุก
 ถานก็คงจะผสมรบ เพราะฉนั้นส่วนค่า
 สยามันน นอกจากนั้นสำหรับคำว่าไทย
 ฉาเราขอใ้ไปดงประวัติของกวาทเราใ้
 เปลียน ชื่อจาก สยาม เมอประ มาดงเมอ
 ๒๐ กวาทมาแล้ว กอเมอช ๒๔๘๒
 มาใ้ช้ออกคำหนึ่งว่า "ประเทศไทย" นั้น
 กระสมักขอประธานที่จะเรียน ใ้ว่าเหตุผล
 ในสมัยนั้นกนักใ้ในทางการเมือง หรือ
 อาจจะเป็นเหตุผลซึ่งผสมรบ ใน สมัยนั้น
 ทางประเทศเราใ้ได้รบยทธิพลมาจากระบย
 เสดงการฝ่ายชวา กอระบยนาช จึงใ้
 หลักเชื้อชาติหรือหลักเรช (Race) มา
 เป็นเครื่องมื่อในการสร้างอาณาของชาติ
 ซึ่ง เราใ้ได้ทราบแล้ว ว่าเรา ใ้ประ สย
 ความพินาศชยชยไปบนหลักทศเศาเพราะ
 ถานกยชอเทจรงคานกยหลักศรวกยทยา
 เพราะคนเรานนเลอชเกิดใ้ใ้ เราจะเรียน
 ไทยหรือเรเกนจัน เป็นพม่า นอช เรจเรช
 เกิดใ้ใ้ เราเลอชชอชอชอชอชอชอชอชอช

ใจเย็นอย่างหนึ่งอย่างใดได้ มัจจุใจรวม
กันไว้ เพราะฉะนั้นคำว่า "สยาม" นั้น
เป็นชื่อเก่าแก่แต่โบราณ มีความหมาย
ในทางเชื้อชาติคนไทย อาจจะมีชื่อขงม
มาก่อนเช่นเมืองไทยหรืออพยพลงมาจาก
บริเวณนั้น ซึ่งสมมุติของภักดีว่า เพราะ
ว่าเขาประเพณีไปสู่ประวัติศาตร์ หรือ
ภาษาศาตร์ ซึ่ง เกือบ กัน ไม่รู้จัก ขอ
แต่ความหมายที่เราเขาใจนั้น สมัยก่อนนี้
เขาใจว่าสยามเป็น ต้นแดน สยาม
เป็นชนไทย ไทยเห็นตนอยู่ เขาใจกัน
แล้วจึงเหมาะก็กลักลัก นัยม หรือ
หลักจริยธรรมอย่างที่สุด คือหลักสัญญา
คือเป็น ความ หมาย หนัก ไป ทาง อาณา
บริเวณ ไม่ได้หมายไปในทางเชื้อชาติ
คือ ใน อาณาบริเวณที่เรากล่าวว่า สยาม
เชื้อ ชาติ ไทย เป็น เชื้อ ชาติ ที่ มี ราก
มาก แต่ขณะเดียวกันอาจมีชนชาติอื่น
สายอื่นรวมอยู่ด้วย คือไม่มีการตั้งข้อ
รังเกียจกัน ในเรื่องเชื้อชาติหรือเผ่าพันธุ์
เพราะ ฉะนั้นคำว่าสยาม ไทยหลักแล้วมี
ความหมายไปในทางรวมคนมากกว่าแยก
คน ส่วนคำว่าไทยเป็นความหมายที่แคบ
หมายถึงความว่า ใน อาณาบริเวณนี้ จะมี
ชนเผ่าไทยเท่านั้น เป็นบ้านของชนเผ่าไทย
เท่านั้น ถ้าชื่อประเทศเราใช้ประเทศไทย

ซึ่งเห็นความหมายที่ค่อนข้างจะแคบ ส่วน
คำว่าสยามหมายถึงไปในทางแยกคนมาก
กว่ารวมคน เพราะฉะนั้นจึงมีสหภาพ
หรือ ความ แยก แยก ใน เรื่อง เชื้อ ชาติ
เป็นเครื่องหมายในทางการเมือง เพราะ
เป็นจุดหนึ่ง อย่างน้อยที่สุด ใน ประการ
เพราะฉะนั้นกรณีเห็นว่าคำว่าสยามนั้น
มีความหมายค่อนข้างกว้าง และเห็นคำ
กลาง ๆ สำหรับไม่หนักถึงความแตก
แยกในทางเชื้อชาติหรือเผ่าพันธุ์ หนัก
ถึงต้นแดนหรือจิตใจรวมกัน ขอบสำคัญ
ที่สุด คือสภาพจิตใจรวมกันเป็นหนึ่ง
อันเกี่ยวกันคือ เมินตลิต (mentality)
มีความอย่างทมกากล่าวของนักสังคมวิทยา
วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรมศาสตร์หรือชาติ
หรือเนชันคือเมินตลิตอันหนึ่ง ชาติ
หนึ่งคือเมินตลิตอันหนึ่ง ชาติคือหลัก
สภาพจิตใจอันหนึ่งแม้จะมีเชื้อชาติต่างกัน
แต่มาวมกัน อย่างเรามาวมกัน ใน
นี้เรา อาจจะมีเชื้อ ชาติ เผ่าพันธุ์ มาจากที่
ต่าง ๆ กัน แต่เวลานี้มีจิตใจ สามารถ
สภาพารัฐธรรมนูญแห่งเดียวกัน เพราะ
ฉะนั้นเรื่อง เชื้อ ชาติ เผ่า พันธุ์ เป็น เรื่อง
สำคัญน้อยกว่าการกระทำ ตัวอย่างในทาง
นี้กรณีมีมติกรรมาธิการ ในทางประวัติ
ศาตร์ของเรา อย่างถ้าเอาเรื่องเชื้อชาติ

เป็นใหญ่ อย่างสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี
 นภาพทวงเชอชาติ สมเด็จพระเจ้า
 กรุงธนบุรีสมเด็จพระเจ้ามาจากชนต่างดาว
 มารทาทเป็นไทย แต่การกระทำของสมเด็จพระ
 พระเจ้ากรุงธนบุรีท่านพอแผ่นดินนั้น ส่วน
 นายทองอินทร์ ซึ่งมเชอชาติเป็นไทย
 แต่ไทรยบขาสักนายกองรักษากรุงธนบุรี
 เป็นเรื่องทรยศต่อชาติ เพราะฉะนั้นเชอ
 ชาติไม่สำคัญเท่าการกระทำ แม้ในหลัก
 ทางพระพุทธศาสนาที่ยืนยันสอน เพราะ
 ฉะนั้นจึงเห็นว่าคาววสยามน่าจะเปลี่ยนหา
 ในเรื่องใดดีกว่าคาววไทย ไม่ใช่หมาย
 ความว่าสมเด็จพระเจ้ากรุงไทย
 ที่มกลาวแล้วแม้ประเทศไทยจะกลบไซไซ
 ว่าสยามตามเดิม ผมก็ยังเป็นไทย แต่
 อยางไรก็ตาม ทกระผมได้กลาวนั้นเพียง
 กลาวสรุปเท่านั้น เพราะว่ารายละเอียด
 ทางสำนักงานเลขาธิการสภาฯ ก็ได้
 กรณาได้พิมพ์แจกท่านสมาชิก ไปทั่วถึง
 แล้ว เขาใจว่าจะไม่ชอกกล่าว และถ้าจะ
 กลาวอีกจะสิ้นเปลืองเวลาไปชอกมาก แต่
 อยางไรก็ดี ก็ถ้าจะมีข้อสังเกตข้อขา
 รมบางท่านซึ่งเห็นว่าเรื่องการเปลี่ยนชื่อ
 ประเทศของเรา ๒ ครั้ง ๒ หนมาแล้ว
 นั้นจะเป็นการเสียสิ้น เป็นการเสียดายความ
 เรรวรณ โดยเฉพาภัยกับคนต่างประเทศให้

รู้จักคาววไทยแลนด์ หรือรู้จักคาววสยาม
 ะไรท่านชงนั้น แมแต่ในประเทศไทย
 เช่นเตยทาน ก็รู้สึกเรื่องน ผมเห็นว่า
 ไม่สำคัญ นั้นประเทศน้อยไม่ใช่ประเทศ
 ใหญ่ ประเทศน้อยพวในการเปลี่ยนครั้ง
 แรกจากสยามมาเป็นไทยนั้นเราสมควร
 ทวยเหตุตถึงทสมโตเรียนมา ช่างตน
 หรือไม่ลาเห็นว่าไม่สมควร เราควรจะแก้
 ให้สมควรให้ถูกและเพอการแก่นนชงจะ
 เป็นประโยชน์ ในการแก้ปัญหาที่สำคัญ
 ทวความรุนแรงและสำคัญชงชนคือไป
 อนาคตส่วนทวเกรงว่าจะเสียสิ้นหรือไม่รู้
 จักคำชอใหม่จนกระผมว่าไม่สำคัญ ในยุค
 ชงโลกยุคเขาเศรษฐกิจมอดมนามคม การ
 ตกตือสือสาร การประชาสัมพันธ์สมัย
 นผมมรับรองเพียง ๓ เดือนกรจากคำชอ
 ใหม่ได้ กระผมรับรอง ส่วนจรมขอทม
 อยางท่านคิง ว่าการเปลี่ยนชอนเป็น การ
 เสียสิ้น แต่ว่าทวชงการเปลี่ยนชอน
 อยางประเทศที่สำคัญๆ ก็ได้เคยเปลี่ยนมา
 แล้วในชวระระยะเวลาเพียง ๕๐ หรือ ๕๐
 ๗ เปลี่ยนถึง ๓ ครั้ง อยางสหราชอาณาจักร
 จกรชงทมกลาวมาชงตน สมัยก่อน
 ใช้คาววอังกฤษ อิงแลนด์ชอนหลังการ
 ตรีแทนชงย้ายไปหน่อย ต่อมากชงใน
 ญในเทศคิงคอม เขาเปลี่ยนให้คชชงกับ

ความหมายในทางกาวเมตงคงทมกล้าว
 ส่วนประชาชนพลเมืองทมิเชอชาติของกฤษ
 กเรียกตัวว่าอังกฤษ พวกสะกอดทกเรียก
 ว่าสะกอด พวกโอรชกเรียกโอรช พวก
 เวลส์กพวกเวลส์ แต่รวมภายใต้ธงย
 ทศอนเคยวกัน ในทะเลเมอเวาเปลี่ยน
 กันมาถึง ๒ ครั้ง ถ้าจะลองเปลี่ยนอกเกน
 ครั้งท ๓ กคงจะยุคโตเสียด ไทครบ ๓
 เพราะฉะนณกรรมกษอฝากไททประสมโต
 พทวณชาติเสนคชของกรรมทวยตามท
 จะเห็นสมควร วมเรียนตามตรงไมโตม้ง
 หวงทจะเอาชณะครคาน โดยอารมเน แต่
 อยากจะด้วยเหตุผลเป็นใหญ่

พระศุเลยพากยสุวรรณัท: กรรม
 ไทพังกานสมาชกัสมเกยวทศอปรายและ
 ประกอบกยไท อานทข ทวน คำ แดลง คำ
 อลปรายททางสกาน ไทพมพเนกไปตลอด
 แล้วสักจากานนเสนอนนมความหวง โย
 มความหวงทขอประเทศชาติของเราเป็น
 อยางยง แต่วาชอททานแดลงนสมเกย
 ไรความททนว่าสำคัญนมอช ๒ อยางคช
 ๑. เพื่อหลกเลงชอรงเกยจชงคนทระ
 เขามาเป็นคนไทยทรวาคทมิเชอชาติ
 ชนอยนแล้ว แต่วาเป็นคนไทยอัยแล้วเกรง
 วาชาจะไมศรชชอยใจคาน อกออยางหนึ่ง
 ๒. อยางงจาวทางประวทศนชนนเรียกประเทศ

ไทยว่า “ไซแอม” มาช้านานแล้ว และ
 นอกจากนหมอกยบางประการชงกรรมจระชอ
 กรวยเรียนไนทน ถกแฉทวาทกรชนาน
 นามประเทศนทเรียกวาประเทศ ไทยนนม
 มาลงยคนประมาณ ๒๐ ยเคชหรือ ๒๒
 ปีแล้ว ทนในการทเปลี่ยนนคองแเกะไร
 คอง เจรจา พาท กร เมอง กยวง การต่าง
 ประเทศอะไรทกอยางทโตไชมา ๒๒ ปี
 แลวน ถ้าทากวาจะมาเปลี่ยนใหม่ชง
 กรรมชอกรวยเรียนว่าไมโตหมายความ
 ว่าไมไทเปลี่ยน ไมไช แต่ชอให้ระลก
 วาถามถารเปลี่ยน ใหม่แล้ว ปรุกกรยา จม
 อะไรหรือไมอยางหนึ่ง และผลทจะโต
 อยางไรอกออยางหนึ่ง ปรุกกรยาทจะเห็น
 ไทวา เกยว กย ความร สักชง ประชาชน
 เพราะเหตุว่า คนไทย ไทชมาก อยางงก
 คชชาวชนนบท ไมคชชเข้าไรคำวา
 “สยาม” แต่วาคำวา “ไทย” เขาใ
 ชคแจงวาเป็นเมืองไทย คนไทย นชอยาง
 หนึ่ง แลวกความยงยากทางกฎหมายชอ
 หลายรอยประการ ทนผลทจะโตคชอทาน
 กโต แดลง ออกมาแลวชอวาเกยวกยจระ
 ไนมใจ เกยวกับอะไรต่าง ชนทะเล
 ความจริงชอให้พเควระทกให้ควาในทาง
 ปรุกคผลจะโตคชชแทนคคคค ถงชอยาง
 นนรจหรือไม ถจจะระกสมควร เพราะ

เหตุว่า การ พิจารณา ใน วันน ถง ะต้อง
พิจารณาด้วยเหตุผล คั้นหนักแน่นว่า
สมควรจะเปลี่ยนแปลง หรือ และต้อง
ลงไปใต้วาทิต้องเปลี่ยนแปลงเพราะเหตุว่าคำ
เกณฑ์หรือไม่สมควรอย่างยิ่ง อย่างนั้น
จะควรเปลี่ยนแปลง ถ้าเปลี่ยนแปลงด้วยเหตุทาง
ทฤษฎีหรือเหตุผลก็ไม่ไต่คุณค่า กระผม
คิดว่าให้ใคร่ครวญให้ กระจ่าง ในชั้น
ด้วย ชั้นที่จริงกระผมไม่ได้นึกออก
ศาสตร์หรือประวัติศาสตร์ แต่ว่าไต่ ๆ
ฟัง ๆ คำเขาพูดกันคำว่า “สยาม” น
ปรากฏอยู่แล้วว่าคุณไม่ ไต่ว่า ใครเป็นคน
ตั้งชื่อและตั้งแต่เมื่อไร เท่าที่ปรากฏ
ราชบัณฑิตยสถานเคยฟัง ๆ ที่ก็บอกไว้ใช้ใน
สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ของ บางคนจริง
ไปเลยบอกว่า ศตวรรษกาลที่ ๔ ทำสัญญา
กับเซอร์จอห์นบาวริง แต่บางคนก็
เห็นด้วย แต่อย่างมาใช้กันในสมัยกรุง
รัตนโกสินทร์ ไม่ใช่ก่อนนั้น ฉะนั้น
ก็ไม่เท่าไร ก่อนนั้นก็ปรากฏเรียก
ว่าประเทศสยาม คงจะเรียกว่าประเทศ
ไทย หรือ อะไร สัก อย่าง ตามชื่อ ชาติ
เพราะเหตุว่า เห็นหลวงภูท่าย มงกุฎ คือ
ประเทศสยามคนไทย ทั้งจะเห็นได้ว่า
คำสั่งแห่งของศาสดาแสดงมาในหนังสือ

ว่าประเทศไทย รวมใจความว่าอย่าง
ว่า ในสมัยศตวรรษก่อน ๆ สมควรที่จะ
เรียกว่าประเทศไทย แต่โดยอ้างเหตุว่า
เวลานั้นชนเผ่าไทยปกครองเป็นใหญ่ใน
ดินแดนนี้ และมุ่งไปในทางผลผลิต คือ
ว่าเรายังเป็นชาติไม่ผสมกับใคร หรือ
เรียกว่าชาติบริสุทธิ์ หรือทางศาสนา ใน
ทางพุทธ ปรวัต กัม เรียกว่า ชาติ อริย
ซึ่งไม่ยอมผสมกับใคร ต่อมาในยุค
ศตวรรษนี้ ได้มีการ ผสมพันธ์ คือ ว่าผสม
กับคนพื้นเมืองบ้างหรือคนเผ่าอื่นบ้างหรือ
อะไรหรือคนต่างเผ่าต่างเข้ามาบ้าง เหล่า
นี้จึงเห็นเหตุผสมขอให้ชื่อง่าย ๆ เพื่อเข้า
ใจง่ายว่า เมื่อจะเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่
รุ่นหลังนี้ ไม่ใช่เชื้อแท้ ไม่ใช่เชื้อบริสุทธิ์
เสียแล้ว เนื้อเป็นเนื้อนี้ ท่านก็รับอยู่แล้ว
ว่า ชื่อเดิมเป็นชื่อเหมาะ และในรัชช
กาลประเทศกต คือความกลมกลืนกัน
กลมเป็นความพอใจของประชาชาตินั้นยิ่ง
กว่าคนใหม่ ถ้าหากว่าเรานึกเห็นว่าเหมาะ
อยู่แล้วในการที่จะมาเปลี่ยนแปลง เพราะ
เหตุว่าผสมพันธุ์เลือดกันกลายเป็นไปอย่าง
นี้ ผมรู้สึกว่าจะไปจากลักษณะเพราะ
อะไร เพราะเหตุว่าความวิวัฒนาการ

ของชาติแต่ละชาตินั้น ก็เป็นธรรมดา
 ภายนอกนั้น คือว่าตบชงผสมกันและระ
 ของกลายเป็นเปลี่ยนแปลงอย่างตามหลัก
 คำพระท่านเรียกว่า "อนิจจัง" คือความ
 ไม่เที่ยง ความไม่คงที่ ความผันแปร
 เปลี่ยนแปลงทุกชาติทุกภาษาเป็นอย่าง
 ทั้งหมด ในอนาคตโลกจะมีเหลืออยู่สัก
 สิบในเวลานั้น ผมจะชักตัวอย่างไรเห็นได้
 ลื่น ๆ ว่าจะมีเงินจวนมือ ผมชี้ให้เพื่อน
 สมุดคนหนึ่ง ท่านเอ๋ยคือราชทูตของ
 ประเทศหนึ่ง นักชิวานเขาเป็นคณะ
 เฮอร์ริ่งเจก ผิวพรรคการเมือง โกล ผมบอก
 ว่าไม่ใช่ ผมกระซิบชื่อประเทศให้ เขา
 บอกว่า เอ เม็กซิกันนั่นมันค่า ผมรู้จัก
 เขาว่าอย่างนั้น นั่นแสดงให้เห็นว่าเอก
 อัครราชทูตของของแต่ละประเทศ คน
 เค้าก็ไปเที่ยวไหนก็ เห็นชาว เหลือง ไป
 แล้ว นั่นเขาไม่ใคร่เปลี่ยนตามศตวรรษ
 เวลาผสมกันมากแล้ว ทวีจรจะเปลี่ยนชื่อ
 เสียใหม่ เขาก็ยังเรียกชื่อประเทศเขา
 อย่างนั้น ชาติของเขาอย่างนั้น อย่าง
 เกิม อย่างนั้นเขาค้น ในเรื่องตำนานผม
 เกยรต เสนอมา มีความ ห่วงใยใน การที่
 เกรงจ่าจะไม่เห็นกันเป็นแผ่น เกรงจ่าจะ
 ไม่จงรกรกติดต่อกันแก่นของเมืองไทยถ้า
 หากจะไปใช้ควาอย่างนั้น อนันกานากานาง

มากที่ผมเห็นด้วยเหมือนกันว่าน่าคำนึง
 แต่ว่าการผมได้พบมาแล้วว่าไม่ใช่เรา
 มาปรารภกันเท่านั้น เมื่อประมาณ ๕๐
 ปีมาแล้วหรือว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๖ พระ
 บาทสมเด็จพระเจ้า อยู่หัว ในรัชกาลที่ ๖
 ทรงมี พระราช ปรารภคดีระบอบ สัก แจ้ง ใน
 กฎหมายสัญญาชาติ มีคำปรารภว่าอย่าง
 กระผมขอประทานอ่าน "มีพระบรมราช
 โองการใน พระบาท สมเด็จพระปรเมนทร
 มหาจักรวาล พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
 ใต้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ทรงพระ
 ราชดำริเห็นว่าสมควรจะประกาศมรดก
 กรรมประเพณีให้แจ้งชัดว่า บุคคลเจ้าพวก
 ไทย ควรจะเข้าในลักษณะ อันพึงนับว่าเป็น
 คนไทยได้ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
 ให้ตราพระราชบัญญัติ โดยบทมาตราสี่
 ไปดังนี้ แล้วก็น่าจะว่า คนที่จะมี
 สัญชาติไทยนั้นไว้เป็นหลักใหญ่ ๆ ก็คือว่า
 มาโดยทางกำเนิด เห็นว่าเกิดจากบิดา
 เป็นไทย แม่จะเกิดที่ไหน ๆ ก็ตาม เกิด
 จากมารดาเป็นไทยก็ตามไม่ว่าสัญชาติหรือ
 ไม่ปรากฏสัญชาติ นั้นเรียกว่าทางกำเนิด
 อีกทางหนึ่งมาโดยทางสมรส เช่นว่ามี
 หญิงฝรั่ง หรือหญิงต่างต่างมาสมรส
 กับคนไทยก็เป็นคนไทย อีกอย่างหนึ่งก็
 คือโดยทางแปลงสัญชาติ ผู้ที่มีความ

ประพาศคิมอาซพเย็นหลักฐานแล้วอยู่ในเมืองไทยมานานพอสมควร ก็อาจจะขอแปลงชาติเข้ามาเป็นสมาชิก คือเป็นคนไทยได้ นับเป็นหลัก จึงดูระยะเวลากฎหมายนี้เล็กน้อย เพราะเห็นว่ามพระราชาบัญญัติสัญญาฉบับ ๒๔๘๕ นั้นแล้วแก้ไข ๒๔๘๖ แล้วฉบับแก้ไขเมื่อปลาย คือ ๒๕๐๓ แล้วหลักฐานเรื่องคนไทยนั้นไม่คงหลักเดิมคงเป็นอย่างนั้น นี่ให้เห็นอย่างพระธรรมนูญความผิดที่กล่วไปโดยอ้างว่า คือพระองค์ทรงเห็นทางไกล เห็นกาสไกลแล้ว ก็ได้บัญญัติไว้แล้ว ไว้กว้างขวาง เรื่องในเชิงคุณ ประเทศไทยอาจจะมีความคิดว่ามาจากเชื้อชาติจริง แต่กระผมคิดว่าหลักฐานก็เป็น อันจริงอีกคือความถาวร ไปได้ในเมื่อพระองค์ทรงประกาศตั้งลงไปอย่างนั้นแล้ว บอกว่าคนไทยคืออย่างนั้น ๆ ใคร ๆ ก็เข้ามาเป็นคนไทยได้ อย่างนี้ใครก็ตามที่เข้ามาเป็นคนไทยได้แล้วคือคนไทยนั่นเอง จะเห็นเชื้อชาติอะไรก็ได้ไม่สำคัญ ทนกระผมขออ้างยกานกรมเสียน้อย คำว่า "ไทย" คือตัว ย. ส. ก. ต. น. แปลได้ ๓ อย่าง ๑. เป็น ชนชาติ ใหญ่ชาติหนึ่ง ชัยทางตะวันออกเฉียงใต้ของ ทวีปเอเชีย มีมากร่วมกัน สาขานึงประเทศที่เข

อุสระคือไทย แห่งประเทศไทยนี้ครบกับเรื่องจริง ๆ ของเราแล้วเวลานี้ก็เป็นอย่างนั้น ๒. แปลว่าความมีอิสระในตัวนักตรงกับ ขปนีสัยใจคอของเราอย่างยิ่งที่เรา เป็น ชาตเสรี และเป็น ประชาธิปไตยแล้วก็ไม่ใช่ว่าเพียงนั้น มีมาตั้งแต่หลักคิดจารึกของพระร่วงเจ้า ก็มีใจความสำคัญอยู่คำหนึ่งว่า "ใครค้ำค้ำ ใครค้าข่างค้ำ" หมายความว่าผู้มีอิสระเสรีในการทำอะไร แต่ทงนคองอยู่ในระบอบกฎหมาย ที่ชอบด้วยกฎหมายอย่างจะมาพูดเพียงนั้นบอก "ใครจะค้ำค้ำ ใครจะค้ำเสวอินค้ำ" อย่างนี้ไม่ได้ เพราะเหตุว่ากฎหมายห้ามและเป็นภัยต่อประเทศอย่างมากมาย ในเราเข้าใจคือแล้ว ทน ๓ แปลว่าความไม่แน่นอน อันนี้สำคัญมาก ความไม่แน่นอนนี้กระผมขอกราบเรียนสั้น ๆ ว่าไม่คงที่อันไกลเวลานเราเล็กทาส แล้วขณคณของพระองค์รัชกาลที่ ๕ เชนไว้มองขึ้นเป็นหลักฐาน แสดงให้เห็นว่าเราเป็นชาติที่ไม่แน่นอน เป็นไทย ออกอย่างหนึ่งในคำแถลง มีคำว่าชนส่วนน้อย คือท่านไม่อยากจะให้ใคร ๆ หนึ่งท่านกล่าวไว้คำว่าประเทศสยามลงไปแล้ว กระผมหวังเหมือนกัน ว่าชนส่วนน้อยของพวกเราจะ

เป็นชนส่วนใหญ่โต คงจะเห็นโตที่
 สิ่งไปเร็วเวลานชกขึง ๆ แล้ว ชงเดิมไม่
 ใช้คนเงิน แต่ว่าเวลานคนเงินเป็นสองใน
 สาม และหมั่นตรอกเงินอะไรอย่างน
 น เกยว กับการ เศรษฐกิจ ท่าน ที่ เป็น
 พหุสตร หรือว่าหกวางทวาทเคยไป
 เมืองนอกมา คงรักในชอนติ กระสม
 ไม่เคยไป กระสมก็กรายเรียนโตแต่เพียง
 ว่า เขาส่งอนอาชพิไว้ให้คนเจ้าของประ
 เทศมาก แล้วก้อย่างในทกระสมเคยผ่าน
 มาแล้ว อย่างทอนเคยไปก็ ไม่มีคนต่าง
 คาวท จะ ไป ออกสาย ไหลส่ง ไปทำ การค้า
 ใหญ่โตเป็นไปไม่ได้ แต่ว่าทางมลายา
 เวลานเป็นอย่างไร สิ่งไปเร็วเป็นอย่างไร
 รวมทงเราด้วย ประเทศไทยเราด้วย คน
 ต่างคาวชงฝรั่งมักพูดกันเสมอว่ากิจการ
 อะไรทุกอย่างตั้งแต่ขน อจจะระไปจนกระ
 ทงเป็น นายธนาคารนายเงินอะไรเป็นเงิน
 ส่วนมาก ขอโตไประครลกว่าถ้าหากว่า
 ชนส่วนมากนมมชทผลมาก ๆ เขา ก็ช
 กระสมจำโตว่าเมื่อเทก ๆ ผู้ใหญ่มักจะพค
 เสมอว่า เงินออกทเขาใหม่ ๆ มีสื่อ
 ผนหมอนโยนนทแรกมาอวคัยชอฝาก ง
 วัตถุคคชกานนเป็นลคมอเทโดยโตคำโต
 อะไรโต คือไปสักพักเคยวเพราะความ
 ขยุน ขน แข็ง ใน การ ทำ มา ทา กน รุจก

ประหยคคอะไรตสร้างทวโต ลงทาย
 กานนกลยเป็นลคมทอนนลงทายขางท
 เสยลกลทวให้จนนชอย่างนถมิ กระสม
 สักเป็นหวงชอนชอมาก เพราะถนณถา
 หากว่าจะคงไว้เป็นชอ ประเทศไทย อย่าง
 นชกรว่าเราเป็นเจ้าของประเทศ คนไทย
 กระสมกรายเรียนว่าไม่ใช่เฉพาะชอชค
 อย่างเคยว เวลานวระมนาการมาเป็น
 สัญชาติไปแล้ว นอกจากนเรองความ
 นิยมชของคนต่าง ประเทศ นกณถนถนสย
 จิตใจของเจ้า เราควรคักนงข่าง แต่ว่า
 ไม่ใช่เป็นชอรนเรงทจะมาแก่ ไซในหลัก
 การของเราที่สำคัญ ทชอกว่าชอนิยม
 เรียกเราว่าไซแอน คนไทยไซมสัน
 เหมคนกัน เป็น เรอง ชองคน ทเขา คคแต่
 เทก ๆ มา เขาเคยเรียกชอย่างน เวลา
 นกเขาคคคปากมาอย่างน จะให้เจ้า
 เปลยนกเปลยนไม่ได้ เราทเห็นใจเขา
 แต่ว่าเรา ด้วยเหตุผลว่าเราโตเปลยนมา
 แล้วจะแกใจจะโตผลคชชอย่างไร ก็
 ไม่เมเหตุผล เพราะถนณเราควรระคง
 ของเราไว้ คนต่างประเทศนกเหมอนกัน
 ถ้า หาก ว่าเขน นกคคมาเขา ไปค ทำหรบ
 คาราวาชาคณเวลายนเรยคชอย่างน เดม
 เรียกว่าชอย่างไร กมคทำหรบคารวคคโต

แต่เราถ้าไม่พูดกันถึง เลมเมน คน ไม่ค่อย
แล้ว คนเราเนี่ยเกิดแล้วเกิดแล้วเกิด
เรื่อยมา ค่ะ อย่างที่พระองค์ทรงสอนว่า
ให้หมั่นพิจารณาเนือง ๆ ว่าเรามีความแก่
เป็นธรรมดาความแก่ไปไม่พ้น มี
ความเจ็บเป็นธรรมดาความเจ็บไปไม่
พ้น มีความตายเป็นธรรมดาความ
ตายไปไม่พ้น นี่เป็นหลักความจริง เพราะ
ฉะนั้นจึงเรียกเราว่าไซ้แอมักตาม วัน
หนึ่งก็หมดไป แล้วคนรุ่นหลังขึ้นมาอีก
ไปซึกขึ้นมา ก็พูดว่าหากเวลานถ้าเราไป
เปลี่ยนเขาจากไทยเป็นสยามไปสัก คน
รุ่นหลังน่ะบอกว่า เออ อย่างไรกัน ประเทศ
ไทยไปไหนละ ถูกกลืนไปไหนเสียละ
เหลือแต่ประเทศสยาม ประเทศสยามน
มาอย่างไร ไม่รู้ ก็พูดได้ นี้แล้วแต่
เขานอเขน ซึ่งน่าเขินหัวง แล้วอีก
ชนหนึ่งก็กระแหมเห็นสำคัญมาก ก็ขอ
เมือเร็ว ๆ นี้เอง พระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัว และ สมเด็จพระบรมราชินีนาถ ไท
เสด็จทรงพระราชพิธีเสด็จด้วยความเป็น
เห็นทเห็นชอบ ตรากฎว่า ทักอย่าง เพศเห็น
แก่ชาติของเรา เสด็จไปเยือนประเทศ
ต่าง ๆ แทนจะเรียกว่าทั่วโลก แล้วหนึ่ง
สัปดาห์พลกษของ ... ยลของว่าอย่างไร
แต่ นมเจสทิส เคอะ คิง แอนด์ คิว

ออฟ ไทยแลนด์ นิสต์ ๆ รัชช ... หนัก
หากว่าเราจะเปลี่ยนเวลาน เราจะได้เสีย
ว่า ขอประทานไทยรัฐชาติ ก็เสียว่า
รัฐบาลจะตกลงขอใจอะไรไปอื่นหนักบอก
ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระ
พระบรมราชินีนาถแห่งประเทศไทยได้รับ
ความเคารพจากประเทศนั้น อย่างนั้น ๆ
ขกน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ
สมเด็จพระบรมราชินีนาถ ของประเทศ
สยาม ขอให้ขอยขอยใจ อย่างนั้น ๆ ไป
ไม่รอด ... ชาติ ... ก็ว่าคนละองค์หรือ
อย่างไร แล้วก็ททานไปในทวนก็ทรงเลย
แล้วเอารัคคิดชาติของเราเป็นอย่างไรให้
ทั่วโลกก็หมดแล้ว เพราะฉะนั้น จึงไม่
ใช้กาลทศวรรษจะเปลี่ยนเวลาน เรืองขอ
จริง เกษ ขอส สมมา ชก ไทม ท จะ มานน
กระตมเข้าใจว่า เป็นข้อเท็จจริงแล้ว
จริงเกษาเราเพราะข้ออย่างนั้นหรือว่าเพราะ
อะไร นนทักครองคงจะอธิบายให้ หรือ
ถ้ามีการวิจัยกันจริง ๆ คงอาทรเป็นอย่ง
อื่น เช่น อย่างว่าปกครองไปวัดนาทวเสน
เขาคอรรพชนเขา เขาเคอครอนเป็นทวดลง
อย่างนั้น หรือใครก็ไม่รู้ ยังไม่แน ... ติ
หากว่าเพียงเปลี่ยนชื่อ ไทมแล้ว รวมแอม
กชนจริง ๆ ไม่มีเหตุเลทลยทอรัชของเรา
พันรายได้จริง ๆ ผมว่าก็น่าจะเปลี่ยน ...

เหตุผล กระผมคิดว่าไม่ควร จะเป็นอย่าง
 นั้น แล้วอีกชาวภาคต่าง ๆ ภาคอีสานภาค
 ภาคใต้ภาค ภาคเหนือภาค เวลานี้ผมเข้าใจ
 ใจว่าเขาถนัดคิดว่าเขาเป็นคนไทย ถ้าไป
 เรียกเขาเป็นคนอย่าง คนเขาอาจจะโกรธก็
 ได้ เรคงลทธิศาสนาเราไม่ได้หวังห้าม
 และก็ไม่ไปกีดกัน รัฐบาลก็พยายามทำ
 อย่างที่จะตั้งกรรมการทำนุบำรุงภาคอีสาน
 ตั้งกรรมการทำนุบำรุงภาคใต้ คือไปก็
 อาจจะมีภาคเหนือ อะไรเหล่านั้น คือ
 พยายามที่จะเอื้อเฟื้อแผ่ให้พวกเราคน
 ไทยไม่ว่าเชื้อชาติอะไรมาเป็นกลุ่มเป็น
 ก้อนรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สนิท
 สนิทสามัคคีกัน อย่างนี้ จึงควรที่จะ
 ไว้ เรื่องโคลงที่หน้ากระทรวงกลาโหม
 นั้นความจริงก็มีอย่างท่านว่า คือว่า สยาม
 พงศยุยง ยูนหง หรือสยามพินาศลง
 ไทยอยู่ใต้ฤๅ อะไรอย่างนั้น เป็นขบถว่า
 ถ้ายานไปออกขบถหนึ่งว่าอย่างไร ใครราน
 ใครรบกวน แทนไทย แทนไทยคน
 อะไร คือประเทศไทยเราเอง ในทาง
 ปฏิบัติเป็นอย่างนี้ เพราะเหตุนี้ กระผม
 จึงเรียนด้วยความเคารพ และความ
 เห็น อย่างแน่ ใจว่า ขอสงสอง ประเทศ ไว้
 อย่างเต็ม คือว่าประเทศไทย

หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช:
 กระผมไม่ได้ชวนมาแสดงความเห็นคัดค้าน
 ท่าน สมาชิก ผู้มีเกียรติทั้งสอง ท่าน ที่ได้
 กล่าวอภิปรายมาแล้ว เพราะเหตุว่าใน
 เรื่องที่จะเปลี่ยนแปลงประเทศเช่นค่างไรนั้น
 กระผมยังไม่แสดงความเห็น แต่ว่ากระผม
 มีความ ชัดใจ ชะมัด จะกราบเรียน ท่าน
 ประธาน จตุรประธาณไทยด้วยณกระผม
 แก่สองใจเหลือเกิน คือที่ชัดเจนว่า
 ค่างาน ในการที่จะเปลี่ยนแปลงประเทศ
 เป็นประเทศอะไรก็ตามที่ เราสามารถที่
 จะกระทำได้ ด้วยการแก้ไข ซะประเทศใน
 รัฐธรรมนูญเท่านั้นหรือ เท่าที่กระผมจำ
 ได้ การเปลี่ยนแปลงประเทศไทยเมื่อ ๒๒ ปี
 มาแล้วนั้น ได้มีประกาศเปลี่ยนแปลงประเทศ
 ซาก่อน แล้วจึงได้แก้ไขรัฐธรรมนูญแห่ง
 ประเทศ สยาม ให้ เป็น รัฐธรรมนูญ แห่ง
 ประเทศไทย การแก้ไขรัฐธรรมนูญนั้นแก้
 ทหลังเมื่อได้มีการเปลี่ยนแปลงประเทศแล้ว
 ก่อมาเท่าที่ทำได้ก็โดยสังครามเกิดขึ้น
 และ ได้ มี สัญญา สมบูรณ์ แยก เมื่อ แล้ว
 สังคราม มีอภิปชชาติเคยไว้ในหมู่
 พันมิตรทั้งเจ็ดเอน ไซมาในสัญญาว่าให้
 เรียกชื่อประเทศนี้ว่าประเทศสยาม และ
 รัฐบาลในสมัยนั้นก็ไม่ปรากฏว่าได้ทำอะไร

ลงไป ก็ดูเหมือนจะเรียกกว่าไทย
ก็ไต่สยามก็ไต่ เพราะว่ามีแต่ชาติ
เดียวมายังกัน ก็ไม่ใ้ใครทำอะไร
จริงจัง แล้วประกาศเปลี่ยนชื่อประเทศ
ก็ยังไม่ได้ยกเลิก นักเขียนลัทธิหาจนกระทั่ง
มาถกการร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๘๒
ก็เนื่องด้วยว่าในขณะนั้นอนุญาตว่าเรียกด
สยามก็ไต่ไทยก็ไต่ ในแต่ละครั้งจึงเกิด
มีการ อภิปราย กันบ้าง ว่าควร จะเรียกว
ประเทศอะไรแน่ แล้วรัฐธรรมนูญเขียน
ลงไปว่าประเทศไทย ทันทกรรมการร่าง
ก็คิดว่าในขณะนั้นประเทศนี้เราเรียกว่า
ประเทศไทยกันอยู่ การที่ท่านสมาชิก
ท่านใดประสงค์จะลงนามว่าควรจะเปลี่ยน
เป็นประเทศสยามนั้น กรรมการไม่อะไรจะ
คัดค้าน แต่กรรมการคิดว่าในขณะที่ยังเป็น
ประเทศไทยอยู่น ถ้าหากว่าสภาลงมติว่า
ให้เป็นประเทศสยาม ก็จะต้องส่งร่างไปให้
กรรมการร่าง เขียนร่างรัฐธรรมนูญ
แห่งประเทศสยาม ซึ่งประเทศนั้นก
เป็นประเทศไทยอยู่ ก็ยังเป็นประเทศไทย
ต่อไป เขียนรัฐธรรมนูญแห่งประเทศ
สยามจะเอาไปใช้ที่ไหนก็ไม่ทราบ ฟัง
ก็ชอบกลอยู่ครับ คือนกรรมการมีความ
ชังใจอย่างนั้น แล้วจึงร้องอุทธรณ์ว่า
ประกาศรัฐธรรมนูญว่าเป็นรัฐธรรมนูญ

ของประเทศสยามออกมาแล้ว ทางที่
ประกาศอื่น ๆ ทชตกับรัฐธรรมนูญก็คง
ระเล็กไปโดยปริยาย แต่ว่าอีกหลาย
รู้สึกว่ายากของในใจ ผมก็ยังไม่สามารถ
จะจัดความชังใจของกรรมการได้ ว่าการ
เปลี่ยนชื่อประเทศนั้นควรจะมีผลทางใด
บ้างใหม่ นอกจากการที่แต่จะเขียน
คำว่า "สยาม" ลงไปในรัฐธรรมนูญ
นทกรรมการร่าง เรยนท่าน ประธาน ก็ด้วย
เหตุนี้ ค่อยๆจะให้สภาพิจารณาท
รอบคอบ ไม่ใช่พิจารณาเพียงแต่
ในแง่เดียวเท่านั้น มีความชังใจแต่เพียง
เท่านั้น

พันเอก หลวงวิจิตรวาทการ :
ในที่นี้กรรมการขอประธานกราบเรียนว่า
วิจิตรงาน ของ คณะกรรมาธิการ ระเบียบ
วาระนี้ ไม่เหมือน คณะกรรมาธิการอื่น ๆ
ของสภา คือว่าในคณะกรรมาธิการอื่น ๆ
ของสภานั้นเรื่องราวที่เขียนข้อมติต้องถก
เถียงและวนจลยกัน ให้แตกขาดในที่สุด
คณะกรรมาธิการอาจจะเป็นเอกฉันท์ หรือ
อาจจะเป็นเสียงข้างมาก เมื่อได้ฉันท
มาอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว ทางคณะ
กรรมาธิการเองจะมาเถียงกัน ในที่ประชุม
สภาอีกไม่ได้ คือถ้อยความของ
คณะกรรมาธิการ แต่ทว่าในเรื่องของ

คณะกรรมการระเบียบวาระเราไม่ได้มี
 วิทยารอบข้างนั้น หน้าที่ของเราเป็นแต่
 เพียงตั้งประเด็นมา ส่วนปัญหาที่จะตอบ
 ประเด็นอย่างไรนั้นก็ได้อีกกลางกันว่ากรรมา
 ธิการแต่ละคนมีสิทธิ์ที่จะมาแสดงความเห็น
 ในสภา ธรรมดาขอประธานกรรมาธิการ
 ความชอบก่อน เพราะเหตุว่าท่านสมาชิก
 สภาได้แถลง เห็น คนแรกนั้นก็เป็นการ
 ระเบียบวาระ ธรรมดาเป็นการ
 ระเบียบวาระ แต่เราอาจจะมีความเห็น
 ที่ขัดแย้งกันบ้างขอประธานฯ ในสภา
 นี้ได้ ระเบียบวาระที่ตรงมานั้นว่าเราจะ
 ได้ชื่อว่าเป็นประเทศไทย หรือชื่อ
 คน เรียงชื่อคนธรรมดาเขาใจว่าคงจะไม่มี
 ใครคิดไปถึง คงมีอยู่หลายอย่างที่เรา
 จะใช้คำว่า "ประเทศไทย" หรือ "สยาม"
 ในขั้นแรก ธรรมดาขอประธานฯ เรียง ว่า
 คำว่า "สยาม" นั้นเป็นคำใหม่เพิ่งมาใช้ใน
 รัชกาลที่ ๔ เมื่อราว ๑๐๐ ปีมานี้เอง
 ถ้าหากว่าเราจะตรวจเช็คเอกสารของเรา
 เก่า ๆ ถ้าแก่ที่สภาก็จะหาได้ เช่นใน
 รัชกาลแรก สหทัย หรือหนังสือที่แต่งใน
 สมัย สหทัย หรือเช่น ไทรภูมิพระร่วง
 หรือกฎหมาย สหทัยบางแห่งที่เราเคย
 วิจารณ์กระทงบทนี้ หรือกฎหมายเก่า

ประกาศใช้ในสมัยศรีอยุธยา เริ่มแต่
 รัชกาลที่ ๑ พระรามาธิบดีที่ทองมา
 รัชสมัยพระบรมโกศ หรือเอกสารใน
 สมัยพระนารายณ์ เรายังหาได้สักเป็น
 อันมาก หรือเอกสารกฎหมายในสมัย
 รัตนโกสินทร์ ๓ รัชกาลแรกเราไม่ได้
 พยายามเลย ว่ากฎหมาย หรือ เอกสาร
 เหล่านี้ในรัชกาลของประเทศเรามาประเทศ
 สยาม เพิ่งมาเขียนในรัชกาลที่ ๔ อย่าง
 ที่ท่านสมาชิกสภานี้ได้ตั้งแจ้งมานั้น เป็น
 การถูกต้องแล้ว คือในรัชกาลที่ ๔ นั้น
 เริ่มทำสัญญาสัมพันธไมตรีกับนานา
 ประเทศ และในข้อสัญญานี้มีระบุไว้
 เสมอว่าถ้ามีข้อความขัดแย้งกันจะต้อง
 ใช้อธิบายในภาษาฝรั่งเศสเป็นหลัก พระบาท
 สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเป็น
 นักปราชญ์อยู่ในเวลานั้นทรงพยายาม
 ที่จะแปลความในสัญญาให้ตรงให้มากที่สุด
 ที่ทรงตรงได้ ในข้อสัญญาฝรั่งเศสใช้
 คำว่า "ไซแอม" ก็บัญญัติให้ใช้คำว่า
 "สยาม" เพราะฉะนั้นคำว่า "สยาม"
 จึงได้มีขึ้นตั้งแต่ในสมัยรัชกาลที่ ๔ แต่
 ความความจริงอันหนึ่งซึ่งเราควรระวัง
 คือในหนังสือต่างประเทศนั้นเขาเรียกเรา
 ว่า "ไซม" หรือ "ไซแอม" มากกว่า

ไหนเรียกมาตั้งแต่สมัยโบราณกาลเรียก
มาจนถึงสมัยใหม่ ถ้าเราเรียกนอกสภา
เก่า ๆ ของต่างประเทศเป็นเจ้าสารของ
ฮอลันดาซึ่งสัมพันธ์มาก เพราะเหตุว่า
ในเวลานั้นฮอลันดาเป็นชนชาติหนึ่งที่เขา
มาตั้งทำการค้าขาย อยู่ในกรุงศรีอยุธยา
เป็นเวลานาน เขามุ่งจุดหมายไปมาถึงกัน
ซึ่งเหตุการณ์ในสมัยนั้น ซึ่งเรา สามารถ
จะเอามาเป็นประวัติศาสตร์ได้ เรียกชื่อ
ประเทศเราว่า "ไซแอม" เฮลสารของ
ฝรั่งเศสในสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ ทรง
หมิ่นเรียกว่า "เซียม" รวมความมีไว้
สำหรับทางเราถึงกับประวัติศาสตร์ของ
เราจนกระทั่งถึงรัชกาลที่ ๔ เราไม่เคย
เรียกประเทศเราว่าสยามเลย แต่ว่าชาว
ต่างประเทศเรียกเราว่า "ไซแอม" เหตุไร
จึงเป็นเช่นนั้น กระผมขอประธานชี้แจง
ในข้อนี้เพื่อให้เห็นกระแสดูความ ซึ่ง ถ้าจะ
เป็นเวลานานสักหน่อย กระผมก็ขออธิบาย
คือในทางคนควาในทางนี้ ซึ่งเราขอมอบ
นยถอมอบ ๓ ท่าน ท่านหนึ่งคือ สมเด็จ
กรมพระยาดำรงราชานุภาพ คนที่ ๒
คือศาสตราจารย์เชเคส คนที่ ๓ คือ
ศาสตราจารย์ เฮเดยอน โฮไมไนย์ เรา
รู้จักสมเด็จพระยาดำรง ราชานุภาพ
นัก เพราะเหตุว่าเราได้ศึกษาคำตรง

คำเราของท่านมาจนบัดนี้ เราเรียกท่าน
ศาสตราจารย์ เชเคส เพราะเหตุว่าได้เคย
เป็นข้าราชการในรัฐบาลไทยเรามา และ
เป็นนักปราชญ์ที่เราเห็นกันมาก ส่วนค
คนหนึ่งก็แต่งคำหรือคำเราซึ่งมีคนนิยม
นยถอมอบ ทั้ง ๓ ท่านได้ทำการค้นคว้าไว้
อย่างเดียวกัน คือในสมัยที่ขอมปกครอง
ในประเทศเรา ขอมได้ตั้งศูนย์การ
ปกครองชน ๓ แห่ง แห่งหนึ่งคือเวียง
เหนือคือหัวเมืองสยาม อีกแห่งหนึ่งคือ
เวียงใต้ คือหัวเมืองสระบัว ใครอยาก
เรียกคนแคว้นในทางนี้เขาชื่อ ๒ ชื่อมา
เรียก คือว่า "สยามสระบัว" ทางนี้
เขาไปเรียกว่า เซียมลือ เซียมลือคือ
สยามสระบัวเขาไปเรียกรวมกัน เขาเรียก
ว่าเซียมลือหรือเสียมลือก็ ผมเคยพบ
คำกลอนของเก่าที่เขาแต่งเพราะเคยผจญ
ทัพผวเร็กและถุกเจกทอดทิ้งไป เขา
เขียนว่าลือชื่อชื่อเขาตัวเร็ก มาทรงทอด
ทิ้งไว้ในเซียมลือ คือคำว่าเซียมลือ เจก
เรียกเรามานาน ตั้งแต่ขอมได้ตั้งศูนย์
การปกครองชน ๒ แห่ง คือที่สระบัวและที่
เมืองสยาม คราวนั้นเมื่อฝรั่งเศสคนแรก
เข้ามาเขียนเรื่องราวที่เกี่ยวกับเมืองไทยเรา
ต่อมาได้ไปไล่ซึ่งผลศึกษาประวัติศาสตร์
ของระ ได้เห็นชื่อเสียมลือแล้ว ได้เกิด

อย่างเงิน แต่ไปติดออกเสียทรงหนง คือ
 ไปเขียน SYAM ซ่งชานวาสยาม กาน
 แผลครวตโคตมปอวกเขาไป ในย โรยเียน
 หนง ลือ เลิม แรก ทกลาว ถง ประเทศเรา
 เพราะ ถะเนน ฟรังทงหมต จง ไทเขียน ว่า
 สยาม แต่ภายหลังทว Y กลายเียนตัว I
 ไซ่ กลายเียนไซ่แอม หรือเกนเสียม ทน
 กระผสมซลประพทานเขาประวดคำสตรสิก
 เลกนถอย คือเงาว่าประวดคำสตรของ
 ชาติไทยเรา ในยณณณตณตงตนด้วยทว
 ทบคตลสวัญ ๒ คน คือ พอชนศรี-
 ษณทวทอยหรือพอชนมาเมอง รวมกาลง
 กน เขาวยศ คณะการกักรอง ของชอมใน
 ทางทศเห็นถกยณ คุนยการปกทรองตน
 คอยเมอง สยาม เมอยทโคตมวกเปลยน
 ซลเมอง สยามเียนส ไชทย คำว่าส ไชทย
 เวลานเราเขียนว่า ทย เพชระไทเขา
 กยคายาลซงเปลกนว่ารุ่ง อรณแห่งความ
 สข แต่ถาเมวณเราจะไปคควคัลลารวก
 เราจะเห็น ไทว่าคำว่า "ไทย" ในคตลจางก
 นนเขียนเหมือน ชาติไทย เขียนเหมือน
 ซคคของชาติเทศ ความนงหมายของท่าน
 ผตง ซอส ไชทย ถงระม่งหมายว่าทอไปน
 ไทจะเห็น สักกนเสียท รอดพนจากทว
 ปกครองชลระสมนแระ เยนอถระมเส

เปลยนชอสยามเียนส ไชทย ก็เียนการ
 สมควร หรือครวทเวาจะทลยไปเขาซอท
 เปลยนมาคังวาว ๗๐๐ ทกลขมาคตใหม่
 คังแตเนนมาแรก ไซ่เมอง คลวงเียนคต
 ประเทศเราเรียกชอประเทศในสมยส ไชทย
 ว่ากรุงส ไชทย เราเรียกชอประเทศในสมย
 คอยยวากกรุงศรีอยุธยา มาถงสมยกรุง
 เทพ ข เราเรียกวากกรุงรัตนโกสินทร เรา
 เรียกกันมาชอย่างนี้ ไทยเราไม่เคยเรียก
 สยาม มาจนถระทงเปลยนไธเรชกาลท๔
 ทกระสมทววยเรียนมาชางตน แต่ทวจะ
 เริงคระไรกตามท จะเริงทวากกรุงส ไชทย
 กรุงศรีอยุธยา กรุงรัตนโกสินทรหรือ
 ะไรกตามท แต่ราชฎรทวไปเรียกวา
 เมืองไทย หนงลือฝรั่ง รนเกาทเขียนว่า
 ไชแอมหรือเสียมนน เขาถกยงคชชชชชช
 ว่าสำหรับคนพนเมองแลวเวลทกวาเมืองไทย
 ทววาเมืองไทยโตมมาช้านาน ในคตล
 ทวทพอชนรามคานแห่งเอง ไทว่าเมืองไทย
 มีคทา ในประ โยคหนง ว่าทวคณชนม ใน
 เมืองไทย ไทคทาเมืองไทย พระบาทสมเกจ
 พระจอมเกลาเจ้าอยุทโฆง ททวรงขณญค
 คำว่าสยามนน มีหลายแห่งซงกระสม
 คน ทววา เขามากรวยเรียนกย ท่านประชาน
 ไท ในกฎหมายคชยหนงทชชชชชชชชช

ภาพลักษณ์ ทรงใช้คำว่า “ประเทศไทย”
 คำว่า “ประเทศไทย” ได้ใช้มาตั้งแต่
 สมัยรัชกาลที่ ๔ เหมือนกัน เพราะ
 ฉะนั้นในสมัยที่รัฐบาลเปลี่ยนชื่อสยามเป็น
 ประเทศไทยนั้นก็ไม่ได้มีนอกคอกนอกคอก ก็
 ได้เอาตัว อย่าง พระบาท สมเด็จพระจอม-
 เกล้าเจ้าอยู่หัวในขณะ ที่ เสด็จขึ้นไว้ในที่บาง
 แห่งว่าประเทศไทยมาใช้ คราวนี้กระผม
 ขอกลับไปหาคำว่าสยามอีกหน่อย ทาง
 คนควาของนักปราชญ์ ๒-๓ คนที่กระผม
 เรียนมาข้างต้นบอกว่าชื่อสยามนั้นมียุ ใน
 ศักราชที่ ๒ แห่ง แห่งหนึ่งเป็นศักราช
 ของเจ้าชายเขมรไว้ว่า “ชาวสยามเป็นคนขี้
 พวกหนึ่ง อีกคนหนึ่งเป็นจารกทนครวัด
 เขมรไว้ว่า ชาวสยามเป็นคนขี้พวกหนึ่ง
 ซึ่งช่อม ไซเขมรทาส” เมื่อนักปราชญ์
 สองท่านนี้ ได้พบศักราชทั้งสอง แห่ง
 แล้วท่านทั้งสองนั้นฐานคำว่า “สยาม”
 ใน จารกทนครวัด จะไม่ หมายถึง คน ไทย
 แน่ เพราะเหตุว่าคนไทยเราเวลานั้น
 เจริญจนกระทั่งช่อมไม่สามารถเรียกว่าขี้
 เดือนได้ อาจจะเป็นคนอะไรอีกพวกหนึ่ง
 ก็ไม่ไร เขาก็สงสัยว่าคงจะเป็นคนปาร์น
 เทยวงศ์พวกละ ว่าซึ่งหนาแน่นที่เมืองลพบุรี
 เขาชื่อเมืองละโว้ อีกพวกหนึ่งพวกชาว

สยามซึ่งเป็นคนขี้เหมือนกันไปหนาแน่น
 อยู่ทางเหนือตรงกบส โขทศก เรียกเมือง
 นนว่าสยาม ก็เมืองจางกยงชอกชคชอยอย่าง
 นนว่าชาวสยามนั้นหมายถึงคนขี้พวกหนึ่ง
 ที่ช่อมเคย ไซเขมรทาส ถ้าอย่างนั้นถาเรา
 เปลี่ยนกลับมาเป็นสยามหมายความว่าคนคนหนึ่ง
 จะดีใจมาก คนคนหนึ่งที่ชอกจะให้อภัยข้าย
 ลักขประเทศไทยชอยเป็นเนองนช ตามทรงจก
 ศศทรายตชเมองเราอยู่ตลชศกกาล คนที่ชอก
 จะกล่าวรายใส่ไทยนาทกรฐมนตร รอง
 นายกรฐมนตร และรฐมนตรผู้ใหญ่ชอง
 เรา นอกนั้นจนกระทั่งถึงกล่าวคำทเขน
 การหมนพระบรมเทษานภาพชองพระบาท
 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คนคนนั้นจะดีใจมาก
 ถ้าเราเปลี่ยนชื่อประเทศไทย เราเป็น สยามแก่
 จะ ดีม ทางอาง จารกทนครวัด อีกคนหนึ่ง
 บอกว่าชาวสยามเคยเป็นคนขี้ชอกชช
 เป็นขรรพชรชชชอง เขาเคย ไซเขมร ทาสมา
 คนนกระผมกลัวมาก เพราะฉะนั้นก่อนท
 ลกานจะตกลันใจอะไร อย่าง ไตอย่างหนึ่ง
 กระผมขอประทาน กราท เรน ให้ระลึกถึง
 ความชอนเสียทวย ส่วนที่ทานสมาชก
 มุหนึ่ง ทกลาว เป็นคน แรก ไตชแ่ง ว่าเรา
 เปลี่ยน สยามเป็นประเทศไทยด้วยความกค
 ษณนาทพรอแบบฟาสชลั กระผมขอ

คำว่า “ไทย” เฉย ๆ ย่าไปเอา “แลนด์”
 เขา แต่กรงเขายกกัน นึกว่าชื่อประเทศ
 พยายามจะ ไม่นึก นึกว่าประเทศ
 คนก็มีอย่างฝรั่งช้อย่างกรงหมื่นหมื่น
 ทำไมเราจะไม่ใช้ว่าไทยเฉย ๆ ไม่ได้ แต่
 ท่านผู้ใหญ่ในสมัยนั้นท่านจะยืนยัน จะ
 เอาไทยแลนด์ เราปล่อยไป ประเทศคน
 ติมอร์แลนด์ ไปแลนด์ สดแลนด์ สวิต
 เซอร์แลนด์ ฟินแลนด์ ภายหลังก็เปลี่ยน
 แปลงรัฐบาลในระหว่างสงคราม รัฐบาล
 ทุบควง สภยวงศ์เข้ามา ขอให้ตั้งคำใน
 ภาษาไทยไว้ แล้วว่าไทยแลนด์นั้นให้ใช้
 คำว่าไซแอม นึกว่าไม่ว่าอะไร เพราะ
 เห็นว่าเห็นภาษาต่างประเทศเราจะเรียกชื่อ
 ของเราว่าประเทศไทย แล้วเราจะเรียกภาษา
 ต่างประเทศว่าไซแอมก็ตามใจ ต่อมา
 เปลี่ยนแปลรัฐบาลใหม่ พอดีรัฐบาล
 ทุบควง สภยวงศ์ออกไป ก็ได้เปลี่ยนชื่อเป็น
 ไทยแลนด์อย่างเดิม ทางสหประชาชาติ
 ไทยอเมริกาน่าว่าไทยแลนด์ มอยู่ประเทศ
 ไทยด้วยอังกฤษ ซึ่งไทยประกาศว่ายังมี
 ๓ ประเทศก็เขาจะเรียกอย่างเดิม คือ
 ประเทศไทยเขาจะเรียกว่าไซแอมอย่างเดิม
 แล้วประเทศที่ห้าเขาจะเรียกว่าเปอร์เซีย
 อย่างเดิม เราไม่ชอบเปลี่ยน เรชนเวลา

ก็ว่าอะไรเขาไม่ได้ เพราะเหตุว่าภาษา
 ของเขา เราเคยเหมือนกัน เราเรียก
 ชื่อประเทศซึ่งไม่มีใครเรียก เหมือนกับ
 อย่างเรา เรียกประเทศหนึ่งว่าอังกฤษ
 ก็ชาวอังกฤษเองเขาก็ไม่ได้เรียกประเทศ
 เขาอย่างนั้น ที่ใกล้ที่สุดของแลนด์ ต่อมา
 เป็นเกรตบริเตนเช่นอย่างอื่น เราเรียก
 ประเทศหนึ่งว่าฝรั่งเศส ซึ่งก็ไม่มีใคร
 เรียกเขาเรียกของเขาว่าฝรั่งเศส เราเรียก
 เมืองหลวง นคร ขึ้นหนึ่ง ว่ากรุงลอนดอน
 ซึ่งไม่มีใครเรียกเหมือนกัน สหพันธ
 ของเมืองหลวงเขาก็เรียกของเขาว่าลอนดอน
 เราเรียกเมืองใหญ่เมืองหนึ่งว่าปารีส ขึ้น
 นี้ไม่มีใครเรียกกรุง ๆ ตรีข คชวจะเรียก
 ในภาษาอังกฤษกันแพร่ ถ้าหากจะเรียก
 ในภาษาของเขา เขาเรียกว่าปารีสแต่เรา
 ก็เรียกว่าปารีส เราได้กินมา เวียงคำ
 ต่างประเทศนั้นผมไม่รังเกียจ แต่ว่าเราจะ
 เรียกว่าอย่างไรก็ตามใจ ถ้าเราไม่ชอบ
 คำว่าไทยแลนด์ แต่ชื่อยุทธเฉพาะหน้า
 เรากำลังพูดกัน ในเวลานี้ขอคำว่า “ประ
 เทศไทย” นั้น ผมขอประทานเส้นขอให้
 คงไว้อย่างเดิม ด้วยเหตุผลหลายประการ
 และด้วยความหวาดกลัว อย่างที่ผมเรียน
 มาแล้วมานะ

นายมาลัย ขุพันธ์ : กระผม
 รู้สึกว่าการที่จะใช้นามว่าไทยหรือสยาม
 ทั้งสองมีความสำคัญมากเท่า ๆ กันอย่างท
 หนัก ท่านสมาชิก ท่านแรก ได้กล่าว มาแล้ว
 สำคัญจนกระทั่งว่าข้าง ครั้นนี้ไม่ได้ว่า
 ที่เราควรจะให้ประชาชนทั่วประเทศม
 ลึกมีความเสี่ยงในการที่เขาจะเลือกของเขา
 แต่คนนั้นคงทำไม่ได้ ในเช่นความมรสักของ
 กระผมเท่าที่ฟังหรือว่าโต้งเถิดมากเท่า
 นัน มีความสำคัญจริง ๆ แต่ว่าไทยส่วน
 ตัวของกระผมเองแล้ว ขอกราบเรียนใค
 ทเถิดว่า เรืองไทยหรือสยามน กระผม
 ไม่เรียงยกทั้งค เพราะอะไร คือคำว่า
 นามน แม้แต่บุคคลเราเอง ซึ่งเป็นเพียง
 เกล็ดเศษ เราก็ยังยึดสาหัสนามกันอย่าง
 ใโพเพราะ ต้องตั้งนามมศัพทจะไปขมนาม
 หรือขมแควหรือรายอะไรต่าง ๆ แล้ววกตั้ง
 กันมาอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเบนชื่อ
 ประเทศแล้ว ทำไมเราถึงจะไม่ตั้งนาม
 ซึ่งมีความหมาย เพราะว่านี่เป็นสัญลักษณ์
 ของคนทั้งชาติของคนทั้ง ๒๕ ล้าน คน
 สำหรัยกว่าจะตั้งเป็นไทยไว้หรือว่าจะเปลี่ยน
 กลับเป็นสยามน กระผมเองมาถกเถียงกัน
 ไม่ใช่ในถกเถียงว่าทวย อารมณหรือความ
 ชอบ เพราะว่ามีมาก่อนครั้งเปลี่ยนจาก
 สยามเป็นไทยมาครั้นนั้น กระผมก็ไม่ชอบ

อวยแล้ว แล้วก็มีเหตุผลเหมือนกัน ไม่ใช่
 เหตุผลเรื่องอารมณ หรือความชดชชเพียง
 แต่เป็นหลักในทางประวัติศาสตร์ แต่
 คราวนี้ กระผมคิดทวยความรู้สึกอย่าง
 หนักว่า เมื่อเราจะเปลี่ยนนามน กระผม
 นกอมชื่อแรกที่เคยว่าเราจะโต้อะไรขึ้นมา
 แล้วเราจะเสียอะไรไปถ้าเราไม่เปลี่ยน
 กระผมนก็อยู่อย่างนั้น เพราะว่ากระผมเปลี่ยน
 แต่ครั้งนั้น เกิด ความยุ่งยากเหลือล้นค
 ่าลัง หมกเปลือง แล้วก็ความเคยชินเน
 ที่เราได้รบจากการรุมกคนของชาวต่าง
 ประเทศ ก็ต้องเสียเวลานาน แผนท
 ึ่งเมื่อก่อนน เราเคยใช้ว่า “สยาม”
 เมื่อถ้าเราเดินทาง ไปต่าง ประเทศ หรือ
 หนึ่งสี่ทสี่งเข้ามาเที่ยวณ แม้แต่ไทย
 แผนทก็ยังวงเลขว่า “สยาม” อยู่ปรากฏ
 เกินอันมาก แล้วแม้จนกระทั่งคนงสี่ชง
 เขาเขียนถึงเมืองเราทสี่งคำว่าสยามก็ยัง
 มีคนเห็นคนมาก ถึงเหล่านักระผมจะไม่
 พทไปถง เรือง ทา ทาวา เรือน หรือว่าทาง
 ขาวกเป็นค้วชกัระไว้ตามสถานทราชกาว
 ภายโพรมหนึ่งสี่ชอไว้ค้ออะไรค้อคองน
 กระทั่งสี่มัญจระ หรือว่าประเทศ เหล่าน
 กระผมจะไม่กล้าถงชอนน คราวนี้ถกเถ
 เราจะพิจารณาข้อข้อของประเทศน ไม่ใช่ว่า
 เราจะเออความชอบหรือความปรารภน

หลังเราเข็นทราง อย่างท ท่านสมาชิกสม
 เกียรติโตกลาวมานแลวนนกระผมเห็นด้วย
 และคำมททาน สมาชิกสมเกียรติทานหลัง
 นโดยกประวัติศาสตร์มานนกระผมก วรสี
 งามาพง แต่ว ในขณะเดียวกันกระผม
 วรสี กามอะไร คคทาน ขย สำหรับท ไค
 พจารณาหรือโตทานโตคักนามาตามสมคว
 กระทบไม่ใช่นกประวัติศาสตร์ แต่ว
 เพียง สน ใจ ขย เป็นคนมาก คคคาว
 “สยาม” นกรมททานโตค่างมานน ทาน
 งามลงมาโตไปโตโลว่าเป็นคนแรกทโตใน
 ชาติ “สยาม” ออกไปเผยแพรในต่าง
 ประเทศ อนนกระผมเสียใจว ในหนังสือ
 ตมาโตไปโตโลเขียนนนัก ไม่เคยปรากฏ
 เพราะว โตอ่านทโดยละเอียดเหมือนกัน
 ในสมัยทมาโตไปโตโลลงมาในไม่โตมาลง
 สยาม แต่มาลงเพียงจำปาหรือภาคท
 ละเอียดนามหนอของออบ ณ บคินทวงน แล้ว
 มาโตไปโตโลทเขียนมากนนักเขียนดงนคร
 วม ซึ่งเขียนสมัยการปกครองของพระเจ้า
 ไซยวรมนท ๒ แต่ว ในขณะเดียวกันน
 ๓ บคคมาชาวจนคนหนงซึ่ง เป็นพศค
 แลมาออกทนครวมเป็นเวลาถึง ๑๑เดือน
 ทานพนนคคือโจวคากวน กกลับไปกโตไป
 เขียนบันทึกหรือเขียนจดหมายเหตุไวคโต
 ๑๖๖๖วาลงสยาม แต่เขาไม่โตกลาว

ข้างอย่างททานโตค่างวสยามเป็นคนข่า
 เกอน เขาเรียกแต่เพียงว “ชวน” คว
 ว “ชวน” คานกระผมเองกโตขนม
 นานแลวตงแต่สมัยกขไลชาน หรือสมัย
 ราชวงศ์มัง ราชวงศ์ชน ถานออกจาก
 เมืองจนแลวเขากเรียกว่า “ชวน” ทงน
 คงแต่สมัยทเรคตงราชอาณาจักรคยทาน
 เจว นักปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ตงแต่
 พ.ศ. ๒๒๒๒ ทงนคเพราะอะไร เพราะ
 ว เป็นประเพณีของชาวจนอย่างน แต่
 ถาเราพจารณาถลทการปกครองในสมัย
 นานเจ้า แม้แต่ในสมัย ๑๑๒๓ คคใน
 สมัยของพระเจ้าสันโต เรากจะเห็นว่า
 สมัยนนานเจ้าซึ่งมอยคด้วยก ๒ แควน
 รวบรวมกันเป็นชนทงอันคยวกันมีอาณา
 มาก อนนเมื่อเขาจะกลาวถวเราหรือใน
 นานเจ้าเขากเรียกว่า “ชวน” สมัยท
 ขงเบงลงมากลงมาปราชชวน แต่ความ
 จริงชวนในขณะนมีความเจริญกวางหนา
 กวาทางจนทวยซาไป เพราะว โดย
 ประวัติศาสตร์แลว ทานเองทานเป็นน
 ประวัติศาสตร์ ทานกคองขอมรบวพท
 โดยเชอชาติตงเดิมของเราริง ๗ แคว
 ไทยเราไม่โตมประวัติศาสตร์มาเพียง ๒
 หรือ ๓ พันปี แต่ถอย ๖ พันปีนคตงแต่
 สมัยจนง ไม่เคยเขียนบันทึกหรือพจารณา

๑๑๕
 ๑๑๖
 ๑๑๗
 ๑๑๘
 ๑๑๙
 ๑๒๐
 ๑๒๑
 ๑๒๒
 ๑๒๓
 ๑๒๔
 ๑๒๕
 ๑๒๖
 ๑๒๗
 ๑๒๘
 ๑๒๙
 ๑๓๐
 ๑๓๑
 ๑๓๒
 ๑๓๓
 ๑๓๔
 ๑๓๕
 ๑๓๖
 ๑๓๗
 ๑๓๘
 ๑๓๙
 ๑๔๐
 ๑๔๑
 ๑๔๒
 ๑๔๓
 ๑๔๔
 ๑๔๕
 ๑๔๖
 ๑๔๗
 ๑๔๘
 ๑๔๙
 ๑๕๐

๑๑๕
 ๑๑๖
 ๑๑๗
 ๑๑๘
 ๑๑๙
 ๑๒๐
 ๑๒๑
 ๑๒๒
 ๑๒๓
 ๑๒๔
 ๑๒๕
 ๑๒๖
 ๑๒๗
 ๑๒๘
 ๑๒๙
 ๑๓๐
 ๑๓๑
 ๑๓๒
 ๑๓๓
 ๑๓๔
 ๑๓๕
 ๑๓๖
 ๑๓๗
 ๑๓๘
 ๑๓๙
 ๑๔๐
 ๑๔๑
 ๑๔๒
 ๑๔๓
 ๑๔๔
 ๑๔๕
 ๑๔๖
 ๑๔๗
 ๑๔๘
 ๑๔๙
 ๑๕๐

LIRT

สยามแปลว่าสุวรรณภูมิ หรือแปลว่าทอง
 เวลาควรจะ น่าถน ขอนน ขาง แต่ทงน
 กระผมไม่ได้หมายความว่า จะไปสนับ
 สนุนให้กลับไปหาสยามอีก เพราะอย่าง
 ที่ใครกรากเรียนมาแล้ว คือว่าเราจะไต่
 ตระไระในการที่จะเปลี่ยนประเทศ ไปสู่
 สยามแทนที่ระบอบสำคัญ แล้วสำหรับ
 คำว่าไทยนั้น ถ้าเราจะเอาเรียกว่าไทย
 เชื้อชาติจริง ๆ แล้ว ที่จริงก็ไม่ควรจะ
 ของมี ย. คือเอาไทยแท้ ๆ ก็ไทย มา
 อย่างไร กระผมศึกษาในถึงหรือคนทั่วไป
 ไม่ถึง เพราะคำว่าไทยเป็นชื่อของคนไทย
 เชื้อชาติไทย ซึ่งสืบมาจากภาคใต้ของ
 ทวีปแอฟริกัน ไทย TAI แล้วฝรั่งเขยวน
 เขยวนมาคำว่า ไทย ในประวัติ ศาสตร์ กษ
 เขยวนอย่างนี้ คือ ไทยเฉย ๆ ไม่มี ย. เพราะ
 ธรรมดาหากว่า จะสืบเขาไทย เรียกว่าเชื้อ
 ชาติหรือเผ่าพันธุ์ นั้นแล้ว ก็จะต้องเป็นไทย
 นักระบอบแทนด้วย แต่ว่าชื่อประเทศนั้น
 เราจะบอกว่าไปเปลี่ยนเป็นชื่ออื่น กระผม
 ก็สงสัย เหมะแรมมาจริง ๆ ดังนักพม
 เขมร เชื้อไทย มีอยู่หรือพวกเขมรซึ่งเป็น
 ทางภาคใต้ของอินเดีย ไม่ใช่เขมรเขยวน
 ยกมาจากภาคใต้ของอินเดียมาครอบครอง
 ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาด้วย สรรพคนต่าง

แม่น้ำเจ้าพระยาตกลงมาถล่มปากแม่น้ำโขงกระ
 ไรแล้ววาทันแดนบนเขนของสยาม แต่
 ว่าส่วนคนนั้นในจดหมายเหตุ อันนั้นเอง
 แมแต่มีศัพท์วรรคทวิสกเรียกว่าคนไทย
 เช่นอย่างนี้ หากลองพลิกทวารจะตักคือว่า
 เราจะตั้งนามของประเทศคน ไทยที่จะชื่อชาติ
 เผ่าพันธุ์ หรือว่าตั้งไทยใช้เข้ากันประเทศ
 หรือภูมิประเทศที่เขาไปปกครองนั้นด้วย มี
 อยู่สองประการ แต่ว่าโดยความรู้สึกหรือ
 ความเห็นชอบ ของกระผม หรือความรู้สึก
 จริง ๆ กระผมไม่ขัดข้อง คือว่าจะเป็น
 ไทยก็ได้ จะเป็นสยามก็ได้ แต่ขอให้
 นกถึงว่าสำคัญอยู่สองข้อ เราจะไต่ตระไระ
 มาจากการเปลี่ยนคนน และเราจะเสีย
 ะไรไปบ้าง ถ้าเราไม่เปลี่ยน คือขอ
 หม่อมราชวงศ์ศกฤกษ์ یرาโมษะ
 ฌมขอประทานเรียน ขก เทจจริง สักสังขช
 เทานน ไทมีทานสมาชกฌมเกยวคทาน
 ทนง ไท อภะรายวาท นคววคฌมารกไวจ
 ชาวสยามเป็นคนป่า ซึ่งความเรียงทศน
 วจคมาจากรกคามระเขยงวาเขยวมกฌม และ
 กฌมภาพชาวสยามในสมัยนั้นยกทพ ทว่า
 เขยวมถูกแปลงว่าห้อง หรือชื่อของสยามเท
 นน เขาบอกว่าภาพ ของ ไคเรเทานนเอง
 ล้วนวางคณฌมไปกราบ สันตนคววค

คุณหมอนจะไม่ มีแต่หลักคำเพียงอย่างเดียว
 เช่นชื่อของข้าหลวงสยามคนหนึ่ง และคุณ
 หมอได้มีความเห็นว่าข้าหลวงไทยว่า ข้า
 หลายนั้น แทนคำของคนต่างชาติต่างภาษา
 เรียก ไม่เคยปรากฏว่ามีในประเทศไทย
 ขณะนั้นขอประทานเรียนว่า ในหนังสือ
 สันกาลามาสน์ แห่งไทยพระศรีมิ่งเกล้า-
 จารยบทเมคังเซียงใหม่ เมตขระมาตหา
 ทกรอัยภามาตวณน ไทมีคำว่าสยามรัฐ
 ชัยหลายแห่ง หมายความว่าดินแดน
 ประเทศตั้งแต่สยามลงมา ก็คือชื่อ
 ประเทศเรียนไว้ให้ทราบชัดเท็จจริงเท่านั้น

นายประยูร กาญจนดุล :
 ประเด็นที่จะเปลี่ยนแปลงประเทศไทย มี
 สมาชิกท่านหนึ่ง ได้อภิปรายไทยอ้างหลัก
 วิชาว่า การขนานนามประเทศในสมัย
 ใหม่หรือในสมัยปัจจุบันนี้ เขาถือหลัก
 สัญชาติมากกว่าหลักเชื้อชาติ ชื่อนักรวม
 กเห็นว่าเกินหลักถูกต้อง แต่กระผมก็
 เห็นข้อไปว่าถ้ามัวเราจะถือหลักสัญชาติ
 ในการกำหนดชื่อประเทศก็ตาม เรา
 ควรใช้คำว่า “ไทย” ใต้ เพราะว่า
 สัญชาติที่เราใช้มาสำหรับคนไทยนั้น เรา
 ไม่เคยใช้คำว่า “สัญชาติสยาม” เลย
 เราใช้คำว่า “สัญชาติไทย” ตลอดมา
 ถัดตรงข้อข้อชนชาวไทย ซึ่งเป็นเจ้าของ

ประเทศ เพราะฉะนั้นก็เป็นการตรงกัน
 หลักการใช้มาตั้งแต่เดิม และตรงกันกับวิชา
 วิชา เพราะว่ามีประเทศสยามแห่งชาติไทยเป็น
 เจ้าของประเทศแต่ผู้เดียว แต่คำว่า
 “ชาติ” นั้น ในทางนิติศาสตร์ก็หมายถึง
 ความถึงหมักคณะ บุคคลซึ่งอยู่ใต้บังคับ
 ของประเทศใดประเทศหนึ่งโดยมีสัญชาติ
 เป็นเครื่องหมายโดยนิตินัย เพราะฉะนั้น
 เมื่อชนชาติไทยเราเป็นเจ้าของประเทศ
 แต่ผู้เดียว เราควรจะใช้คำชื่อประเทศว่า
 ประเทศไทย และแม้จะถือหลักสัญชาติ
 ไทยถูกต้องตามหลักวิชาก็ตาม ประเทศไทย
 ไทยไม่ได้ประกอบด้วยชนหลายชาติเป็น
 เจ้าของประเทศเหมือนกัน ทางประเทศ
 เช่นอย่างประเทศอียิปต์สลาเวีย ซึ่งประกอบด้วย
 ชนชาติใดก็ได้ ชนชาติเซอเรีย
 ะไรต่าง ๆ เหล่านี้รวมกันเขาเป็นเจ้าของ
 ประเทศ แต่ถือสัญชาติของอียิปต์สลาเวีย
 แต่ชื่อของเรานทางชื่อของชนชาติก็ตั้งเป็นเจ้า
 ของประเทศแต่คนเดียว และชื่อของ
 ประเทศตรงกันเช่นแล้ว กระผมเห็นว่า
 เป็นการถูกต้องมากกว่าที่จะใช้คำว่า “ประ
 เทศไทย” ยิ่งกว่าประเทศสยาม แล้ว
 นอกจากนั้นคำว่า “ไทย” นี้ก็เป็นคำที่
 มงคล แต่คำว่าความเกินไทยความเป็น
 ที่สระแม่ตัว สัมผัสสระ ใช้มากกว่าคำว่า

๑๑๘

“สยาม” ซึ่งจะแปลก็คงจะแปลกันไม่
ได้ ก็สันนิษฐานไป ทรงคนก็แปลว่า
สกลาไทยออกความมาจากคำสันคำว่าไซยาม
อะไรอย่างสันนิษฐานกันไป ถ้าจะแปลว่า
สกลาจริง ก็ไม่เป็นมงคลแห่งความ
ศรัทธาหมอง เพราะ ฉะนั้นที่ ใช้คำว่า
“ไทย” นั้นเป็นการดีกว่า กระผมจึง
เห็นว่าควรจะต้องใช้คำว่า “ประเทศไทย”
ต่อไปตามเดิม

หลวงประกอบนิติสาร : ข้าพเจ้า
ได้ฟังท่าน สมาชิกผู้มีเกียรติ อภิปรายมา

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๑๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ว. ถนนมกุฏยบุตร	โสมเกล้า	ฉพลากร	ผู้ตรวจรายงาน
จรูญ เมล็ดมเตยระผล	ฉันทนา	ชานขอม	..
เล็ก จงฉนวนนท์	อุดม	พลอยสังวาลย์	..
ป. จันทราภา	สุพงษ์	ศิริพูนเกียรติ	..
วรมศักดิ์เนตนาท	ธนู	บดินทร์	..
เจริญ ก้อนชวโร	สันธิชัย	ชอส์ศยท	..
	แส้ว	หมูปยคัม	..
	จำรงค์	ใจอ่อนน้อม	..

ตรวจแล้ว วันที่ ๖/ก.ค./๒๕๐๔

ด้วยมีความสนใจยิ่ง และคิดว่าคงจะมีคน
อภิปรายอีกมาก แต่เวลานอกเที่ยง ๑๐
นาทไปแล้ว จึงใคร่ขอเสนอขอกุติให้เลื่อน
การประชุมไป นั่งประชุมกันมาพอสมควร
แล้ว ใครเห็นด้วย โปรดยื่นขอร้อง
ตามข้อบังคับ

(มีสมาชิกขอร้อง)

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :
เมื่อน สมาชิก ขอร้อง ตาม ข้อบังคับ แล้ว
ข้าพเจ้าขอปิดการประชุม

สุชนธ์ จิตรภักดิ์

หัวหน้าแผนกงานการประชุม

ประยุทธ์ แดงอินทวัฒน์

หัวหน้ากองการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

รองเลขาธิการ ฯ

ประเสริฐ ปัทมะสุนนท์

เลขาธิการสภา ฯ

พล. อ.ส. สุทธิสารวรรณกร
ประธานสภาข้าราชการกรมบัญชี